

David Pratt

Gravitáció és antigravitáció

(<http://davidpratt.info/gravity.htm> 2001, 2007)

Fordította: Szabari János, 2013

Magyar Teozófiai Társulat

Tartalom

1. Gravitáció és tömeg	1
2. Árnyékolás, elektrogravitáció, antigravitáció	6
3. A gravitáció magyarázata	18
4. Levitáció és technológia	24
5. Emberi levitáció	31
6. Teozófiai írások	35

1. Gravitáció és tömeg

Azt mondják, hogy egy fájáról leeső alma látványa volt az, ami 1665 körül Isaac Newtonnak megadta azt a gondolatot, hogy az erő, ami az almát a földhöz vonzza, ugyanaz, mint ami a Holdat a földkörüli pályáján tartja. Annak oka, hogy a Hold nem esik le a Földre az, hogy a keringő mozgásának az ellentétes hatása ezt megakadályozza. Ha a Hold megállna a keringési pályáján, és lezuhanna a Földre, a gravitáció következtében fellépő gyorsulás, amit megtapasztalna a Föld felszínén, 9.8 m/s^2 lenne, ugyanaz, mint amit a szabadon eső alma vagy bármely más tárgy megtapasztal.

Newton egyetemes gravitációs törvénye kijelenti, hogy két test között fellépő gravitációs erő egyenesen arányos azok tömegével, és fordítottan arányos a közöttük levő távolság négyzetével. Az (F) gravitációs erő kiszámításához összeszorozzuk az (m_1 és m_2) tömegüket, valamint a (G) gravitációs állandót, és az eredményt elosztjuk az (r) távolságuk négyzetével, tehát: $F = Gm_1m_2/r^2$.

A newtoni elmélet szerint ezért két vagy több test közötti gravitációs erő a tömegüktől függ. Egy vonzott test gravitációs gyorsulás azonban *nem* függ a tömegétől: ha egy toronyból egyszerre ejtünk el – és ha elhanyagoljuk a légellenállást – egy teniszlabdát és egy billiárdgolyót, azok egyszerre csapódnak a földre. Ezt Newton második mozgástörvénye magyarázza meg, ami azt mondja, hogy egy testre ható erő egyenlő a test tömege szorozva annak gyorsulásával ($F = ma$), ebből az következik, hogy a gravitáció jobban vonzza a nagyobb tömegeket.

Ha Newton két erő-egyenletét egybevonjuk ($F = ma = Gm_1m_2/r^2$), akkor az egyenlőségből levezethető, hogy a (G) gravitációs állandónak $\text{m}^3/\text{kg}\cdot\text{s}^2$ (a térfogat osztva a tömeggel szorozva az idő négyzetével) érdekes dimenziójúnak kell lennie.

Newton kétségbe vonása

A *Gravitational Force of the Sun* című könyvében¹ Pari Spolter kritizálja azt az ortodox elméletet, hogy a gravitáció arányos a tehetetlen tömeg mennyiségével vagy sűrűségével. Egészen odáig megy, hogy azt állítja, nincs oka annak, hogy semelyik erő-egyenletbe belevegyünk bármilyen kifejezést a tömegre. Rámutat arra, hogy a Föld-Hold rendszerből annak levezetéséhez, hogy a gravitáció egy fordított négyzetes törvénynek engedelmeskedik (tehát hogy annak ereje a vonzást kifejtő test távolságának négyzetével csökken), Newtonnak nem volt szüksége tudni vagy megbecsülni a Föld és a Hold tömegét. Csak a Föld felszínén érvényes gravitációból következő gyorsulást, a Föld sugarát, a Hold keringési sebességét, valamint a Föld és a Hold közötti távolságot kellett ismernie. Azt pedig már mondtuk, hogy egy test gravitációs gyorsulása szabadesés folyamán független annak tömegétől, és ezt nagyon nagy pontossággal igazolták.²

Spolter elutasítja Newton második törvényét ($F=ma$), mint egy önkényes definíciót vagy megállapodást, és azt állítja, hogy nem *erő* az, ami egyenlő a tömegszer gyorsulással, hanem *súly*. Az ő egyenlete a „lineáris” erőre $F=ad$ (gyorsulás szorozva távolság). Az egyenlete a „kör alakú” erőre (beleértve a gravitációt) $F=aA$, ahol az a a gyorsulás, az A pedig a kör területe, amelynek a sugara egyenlő a központi test körül keringő test átlagos távolságával. Azt tartja, hogy a gravitációból adódó gyorsulás a távolság négyzetével csökken, de a Nap, a Föld, stb. gravitációs ereje *állandó* bármely körülötte keringő testre. Ezzel szemben a newtoni elméletben ez változik mind a keringő test tömegének, mind a központi testtől való távolságának megfelelően.

Spolter elmélete számos tévedést tartalmaz. Először is, a próbálkozása, hogy tagadjon bármilyen kapcsolatot az erő és a tömeg között, nem meggyőző. Nem kérdőjelezi meg egy test impulzusmomentumának (momentum = tömegszer sebesség), viszont a momentum egy ismétlési sebességgel egy erőt alkot, ami ezért nem lehet független a tömegtől. Továbbá a súly sokkal inkább egyfajta erő, mint attól teljesen elválasztható jelenség. Másodszor Spolter elhítené velünk, hogy két típusú erő és energia létezik – egy lineáris és egy kör alakú – különböző dimenziókkal: a „lineáris” erőre m^2/s^2 -t ad meg, míg a „kör alakú” erőt m^3/s^2 -ben adja meg. Nincs azonban indoklás az erő és energia két formájának kigondolására és az azonos dimenziók ilyen módon történő feladására.

Harmadszor, olyan módon definiálva a „kör alakú” erőt, hogy egy csillag vagy bolygó gravitációs ereje pontosan ugyanaz marad, függetlenül attól, hogy éppen milyen messze vagyunk attól, hajmeresztő, ha nem teljes képtelenség. Továbbá, képmutató Spoltertől azt hallani, hogy az ő egyenlete magába foglalja, hogy a gyorsulás fordítottan arányos a távolság négyzetével. Ha igaz lenne, hogy $a = F/A$, ahol az erő (G) arányos az r^3 -nel (lásd alább), a terület ($A = \pi r^2$) pedig arányos az r^2 -tel, akkor a gyorsulás tulajdonképpen egyenesen arányos lenne az $r^3/r^2 = r$ -rel!

Spolter úgy véli, hogy a gravitációs egyenlete megoldja Kepler 3. bolygómozgási törvényének rejtélyét: ez a törvény kijelenti, hogy minden bolygó Naptól való középtávolsága (r) köbének és a keringési ideje (T) négyzetének aránya mindig ugyanaz a szám ($r^3/T^2 = \text{állandó}$). A gravitációs egyenlete így alakítható át: $F = 2^2\pi^3r^3/T^2$. Ahogyan máshol elmagyarázzuk, a $2^2\pi^3$ tényező teljesen önkényes, és Spolter csupán csak érthetlenné tette a Kepler-állandó valódi jelentését.³

¹ Pari Spolter: *Gravitational Force of the Sun*, Granada Hills, CA: Orb Publishing, 1993.

² Ugyanott, 39-40, 141-147. oldalak; „Equivalence principle passes atomic test”, physicsweb.org/articles/news/8/11/8/1.

³ *Aetherometry and gravity: an introduction*, 10. fejezet, davidpratt.info.

A gravitáció nem tartalmaz semmilyen (közepes) területet, ami gyorsul a Nap körül, ahogyan Spolter egyenlete értelmileg jelenti. Sokkal inkább a Nap és a bolygók tömeg-energiájának összepárosítását foglalja magába a hozzá kapcsolódó tömegmentes gravitációs energia mentén. Ez pedig nem az üres téren keresztül működik, hanem egy energetikai éteren keresztül – ez olyan valami, ami éppen annyira hiányzik Spolter fizikájából, mint az ortodox fizikából is (lásd 3. fejezet). Ahogyan a következő fejezetekben bemutatjuk, a tiszta gravitációs erőnek nem kell közvetlenül arányosnak lennie a tehetetlen tömeggel, mivel olyan jellemzők, mint a spin és a töltés módosíthatja egy test gravitációs tulajdonságait.

Spolter azt javasolja, hogy a csillagok, bolygók, stb. forgása az, ami valahogyan létrehozza a gravitációs erőt, és azt eredményezi, hogy más égitestek körülöttük keringenek – ez olyan elképzelés, amivel a XVII. századi csillagász, Johannes Kepler állt elő.⁴ Spolter azonban nem tesz olyan javaslatot, ami megmagyarázza, hogyan működhet ez, vagy először is mi okozza az égitestek forgását. Kimutatja, hogy az egymást követő bolygói pályák közepes távolsága a Nap központjától, vagy az egymást követő holdi pályáké a bolygó központjától nem véletlen, hanem egy exponenciális törvényt követ, ami azt jelzi, hogy a gravitáció kvantált mennyiség egy nagyobb skálán ugyanúgy, mint az elektronpályák az atomban kvantáltak egy kisebb skálán. Nem létezik általánosan elfogadott elmélet, ami megmagyarázná ezt a kétségtelen tény.

A *The Devil's Dictionary* a gravitációt a következőképpen definiálja: „Minden test hajlama arra, hogy egymáshoz olyan erővel közeledjenek, ami arányos az általuk tartalmazott anyag mennyiségével – az általuk tartalmazott anyag mennyiségét az egymás megközelítésére hajlamosító erő határozza meg.”⁵ Ilyen az a láthatóan körkörös logika, ami a szabványos gravitációs elmélet mögött húzódik. Az egyes bolygók, csillagok, stb. tömegeire és sűrűségeire megadott számok tisztán elméletiek, soha senki nem helyezte egyiket sem egy mérlegre, és mérte le! Észben kellene azonban tartani, hogy a súly mindig egy relatív mérték, mivel az egyik tömeg csak valamilyen másik tömeg viszonyában mérhető meg. Azt a tényt, hogy a mesterséges műholdak megfigyelt sebességei illeszkednek az előrejelzésekhez, általában bizonyítéknak tekintik arra, hogy a newtoni elmélet alapjainak helyesnek kell lennie.

Az égitestek tömege abból számítható ki, amit Newton képletének hívnak Kepler 3. törvényére, ami feltételezi, hogy Kepler r^3/T^2 állandó aránya egyenlő a test tehetetlen tömege szorozva a gravitációs állandóval, és osztva $4\pi^2$ -tel ($GM = 4\pi^2 r^3/T^2 = v^2 r$ [ha a $2\pi r/v$ -vel helyettesítjük a T-t]). Ezt a módszert alkalmazva a Föld közepes sűrűsége 5.5 g/cm^3 -nek adódik. Mivel a Föld külső kérgének a közepes sűrűsége 2.75 g/cm^3 , a tudósok arra a következtetésre jutottak, hogy a Föld belső rétegei sűrűségének lényegesen növekedniük kell a mélységgel. Azonban jó okok vannak a szabványos földmodell megkérdőjelezésére.⁶

Gravitációs anomáliák

A CODATA hivatalos értéke (1998) a (G) gravitációs állandóra $6.673 \pm 0.010 \times 10^{-11} \text{ m}^3 \text{ kg}^{-1} \text{ s}^{-2}$. Amíg sok „alapvető állandó” értéke 8 tizedes jegyig ismert, a G-re vonatkozó kísérleti értékek gyakran már három után eltérnek, sőt, néha akár az első jegyben is, ezt mérési pontatlanságnak tekintik.⁷

Feltételezve Newton gravitációs egyenletének helyességét, a G Cavendish-típusú kísérletekkel határozható meg, egy olyan torziós mérleg elhajlása rendkívül kicsi szögének

⁴ Johannes Kepler: *Epitome of Copernican Astronomy* (1618-21), in *Great Books of the Western World*, Chicago: Encyclopaedia Britannica, Inc., 1952, v. 16, 895-905. oldalak.

⁵ Idézte a *Meta Research Bulletin*-ben, 5:3, 1996, 41. oldal.

⁶ Lásd: *Mysteries of the inner earth*, davidpratt.info.

⁷ D. Kestenbaum: „The legend of G”, *New Scientist*, 1998. Jan. 17, 39-42. oldalak; Vincent Kiernan: „Gravitational constant is up in the air”, *New Scientist*, 1995. Apr. 26, 18. oldal.

mérésével, amelyre nagy és kicsi fémgömbök vannak felakasztva, vagy pedig oszcillációs periódusában beálló nagyon kicsi változás mérésével. Az ilyen kísérletek rendkívül érzékenyek, és nehéz elvégezni azokat. Például a fémgömbök közötti elektrosztatikus vonzás befolyásolhatja az eredményeket: az egyik kísérletben, amelyben egy kis platina tömeget bevontak egy vékony lakkréteggel, következetesen kisebb G értékeket kaptak.⁸ Meg kell jegyezni, hogy a G kísérleti értékeinek eltérései nem szükségszerűen jelentik, hogy maga a G változik. Valószínűleg azt jelentik, hogy a G helyi megnyilvánulása, vagy a Föld felszíni gravitációja (g) változik a környező feltételeknek megfelelően. A tudósok alkalmanként eltöprengenek azon, vajon a G valóban állandó-e hosszabb időszakokon keresztül, de nem találtak döntő bizonyítékot egy fokozatos növekedésre vagy csökkenésre.⁹

1981-ben megjelent egy tanulmány, amely bemutatta, hogy a G mérései mély bányákban, fúrólukokban és a tenger fenekén kb. 1%-kal nagyobb értékeket eredményeznek a jelenleg elfogadottnál.¹⁰ Továbbá, minél nagyobb a mélység, annál nagyobb az eltérés. Azonban senki nem tulajdonított jelentőséget ezeknek az eredményeknek 1986-ig, amikor E. Fischbach és kollégái újra elemezték Eötvös 1920-as években végzett kísérletsorozatainak adatait, amikről azt feltételezték, hogy bebizonyította, a gravitációs gyorsulás független a vonzott test tömegétől vagy összetételétől. Fischbach és társai azt találták, hogy van egy következetes eltérés elrejtve az adatokban, amit véletlen hibaként elvetettek. E laboratóriumi eredmények és bányákból származó megfigyelések alapján bejelentették, hogy bizonyítékot találtak egy rövid hatókörű, összetételfüggő „ötödik erő” létezésére. A tanulmányuk jókora vitát keltett, és a kísérleti tevékenység viharát hozta el a fizikai laboratóriumokban világszerte.¹¹

A kísérletek többségének nem sikerült semmilyen bizonyítékot találnia egy összetételtől függő erőre, egy vagy kettőnek viszont igen, de ezt általában kísérleti hibának tekintették. Több korábbi kísérletező észlelt a newtoni elmélettel nem összeegyeztethető anomáliákat, de ezeket az eredmények már régen elfelejtették. Például Charles Brush nagyon pontos kísérleteket végzett, amik azt mutatták, hogy a nagyon magas atomtömegű és sűrűségű fémek hajlamosak picit gyorsabban esni, mint az alacsonyabb atomtömegű és sűrűségű elemek, még akkor is, ha ugyanolyan tömegű fémeket használtak. Arról is beszámolt, hogy egy állandó tömegű bizonyos fém észrevehetően megváltoztatta a súlyát a fizikai körülmények megváltozásakor.¹² A tudományos világ nem vette komolyan a munkáját, és a nagyon pontos szikra-fényképezési technikát, amit a szabadesési kísérleteiben alkalmazott, soha nem használták más kutatók. Victor Crémieu kísérletei azt mutatták, hogy a föld felszínén a vízben mért gravitáció egy tizeddel nagyobbak tűnik annál, ami a newtoni elméletből adódik.¹³

Váratlan anomáliák folyamatosan felbukkannak. Mihail Gercein kimutatta, hogy a „ G ” legalább 0.054%-kal változik a két teszt tömegnek az állócsillagokhoz viszonyított

⁸ Spolter: *Gravitational Force of the Sun*, 117. old; Pari Spolter: „Problems with the gravitational constant”, *Infinite Energy*, 10:59, 2005, 39. old.

⁹ Rupert Sheldrake: *Seven Experiments that Could Change the World*, London: Fourth Estate, 1994, 176-178. oldalak.

¹⁰ F.D. Stacey és G.J. Tuck: „Geophysical evidence for non-newtonian gravity”, *Nature*, v. 292, 1981, 230-232. oldalak.

¹¹ *Seven Experiments that Could Change the World*, 174-176. old; *Gravitational Force of the Sun*, 146-147. old.

¹² Charles F. Brush: „Some new experiments in gravitation”, *Proceedings of the American Philosophy Society*, v. 63, 1924, 57-61. oldalak.

¹³ Victor Crémieu: „Recherches sur la gravitation”, *Comptes Rendus de l'académie des Sciences*, 1906. dec, 887-889. old. Victor Crémieu: „Le problème de la gravitation”, *Rev. Gen. Sc. Pur. et Appl.*, v. 18, 1907, 7-13. old.

irányítottságától függően.¹⁴ Gary Vezzoli úgy találta, hogy a gravitációs kölcsönhatások 0.04 – 0.05%-kal változnak egy tárgy hőmérsékletének, alakjának és halmazállapotának függvényében.¹⁵ Donald Kelly bebizonyította, hogy ha egy test abszorpciós kapacitását lecsökkentjük úgy, hogy magnetizáljuk vagy elektromosan energizáljuk azt, akkor a Föld g-nél kisebb mértékben vonzza.¹⁶ A fizikusok normális esetben a g-t ellenőrzött módon mérik, amibe nem tartozik bele a testek abszorpciós kapacitásának megváltoztatása a szokásos állapotukhoz képest. Japán tudósok egy csoportja azt találta, hogy egy jobbra pörgő giroszkóp némileg gyorsabban esik, mint amelyik nem pörög.¹⁷ Bruce DePalma felfedezte, hogy a szabadon eső forgó tárgyak mágneses mezőben g-nél nagyobb gyorsulásra tesznek szert.¹⁸

Ahogy fentebb említettem, a gravitációs mérések a föld felszíne alatt következetesen magasabbak, mint amit a Newton-elmélet alapján előre jeleznek.¹⁹ A szkeptikusok egyszerűen azt feltételezik, hogy szokatlanul nagy sűrűségű kőzeteknek kell jelen lenniük. Azonban a bányákban végzett kísérletek, ahol a sűrűségek jól ismertek, ugyanazokat a rendellenes eredményeket adják, mint az 1673 m mélységben, Grönlandon egy jégtakaróban elvégzett mérések, jóval az alatta húzódó kőzetek fölött. Harold Aspden rámutat, hogy néhány ilyen kísérletben Faraday-kalitka típusú körbekerítést helyeztek a két fémgömb köré elektromos árnyékolás céljából. Azt állítja, hogy ez eredményezheti azt, hogy elektromos töltés indukálódik és marad fenn a gömbökön, ami pedig „vákuum” (vagy inkább éteri) spint idézhet elő, az éterikus energia beáramlását eredményezve, ami többlet hőként sugárzik ki, és 1 vagy 2% hibát eredményez a G méréseiben.²⁰

Minden szabadon eső testre – az egyedi atomtól kezdve a makroszkopikus tárgyakig – kb. 9.8 m/s² gravitációs gyorsulás (g) hat a föld felszínének közelében. A g értéke valamelyest változik az egész földön annak köszönhetően, hogy alakja eltér a tökéletes gömbtől (az egyenlítői kidudorodás és a helyi topográfia miatt) és – a hagyományos elméletben – helyi változások miatt a kéregben és a felső köpenyben. Ezekről a „gravitációs anomáliákról” azt tartják, hogy teljesen kifejezhetők a newtoni elmélet keretei között. Azonban a nettó gravitációs erő nem szükségszerűen arányos a tehetetlen tömeggel. A 2. fejezet bizonyítékot fog szolgáltatni a gravitációs árnyékolásra, a gravitáció hatálytalanítására és az antigravitációra.

A newtoni gravitáció alapján azt várhatnánk, hogy a gravitációs vonzás a kontinensek, de különösen a hegységek fölött nagyobb lenne, mint az óceánok fölött. A valóságban a gravitáció a nagy hegyek tetején kisebb, mint ami várható a látható tömegük alapján, míg az óceánok felülete fölött váratlanul magas. Ennek megmagyarázására kifejlesztették az izosztázis koncepcióját: azt javasolják, hogy a hegységek alatt 30 – 100 km-rel alacsony sűrűségű kőzet van, ami a felszínén úsztatja a hegységeket, míg az óceán fenekénél 30 –

¹⁴ Mikhail L. Gershteyn, Lev I. Gershteyn, Arkady Gershteyn, and Oleg V. Karagioz: „Experimental evidence that the gravitational constant varies with orientation”, *Infinite Energy*, 10:55, 2004, 26-28. oldalak.

¹⁵ G.C. Vezzoli: „Materials properties of water related to electrical and gravitational interactions”, *Infinite Energy*, 8:44, 2002, 58-63. oldalak.

¹⁶ Stephen Mooney: „From the cause of gravity to the revolution of science”, *Apeiron*, 6:1-2, 1999, 138-141. old.; Josef Hasslberger: „Comments on gravity drop tests performed by Donald A. Kelly”, *Nexus*, 1994. dec – 1995. jan, 48-49. old.

¹⁷ H. Hayasaka et al.: „Possibility for the existence of anti-gravity: evidence from a free-fall experiment using a spinning gyroscope”, *Speculations in Science and Technology*, v. 20, 1997, 173-181. oldalak; keelynet.com/gravity/gyroag.htm.

¹⁸ The Home of Primordial Energy (Bruce DePalma), www.depalma.pair.com; Jeane Manning, *The Coming Energy Revolution: The search for free energy*, NY: Avery, 1996, 82-86. oldalak.

¹⁹ S.C. Holding és G.J. Tuck: „A new mine determination of the newtonian gravitational constant”, *Nature*, v. 307, 1984, 714-716. old.; Mark A. Zumbeke et al.: „Results from the 1987 Greenland G experiment”, *Eos*, v. 69, 1988, 1046. old.; R. Poole: „'Fifth force' update: more tests needed”, *Science*, v. 242, 1988, 1499. old.; Ian Anderson: „Icy tests provide firmer evidence for a fifth force”, *New Scientist*, 11 Aug 1988, 29. old.

²⁰ Harold Aspden: „Gravity and its thermal anomaly”, *Infinite Energy*, 7:41, 2002, 61-65. old.

100 km-rel sűrűbb közet található. Ez a hipotézis azonban messze nem bizonyított. A fizikus Maurice Allais ehhez a következő megjegyzést fűzte: „Van egy gravitációs többlet az óceán fölött, és egy hiány a kontinensek fölött. Az izosztázis elmélet erre csak egy álmagyarázatot ad”.²¹

A sztenderd, egyszerűsített izosztázis-elmélet ellentmond annak a ténynek, hogy a tektonikus tevékenységű területeken a függőleges elmozdulások gyakran inkább felerősítik a gravitációs anomáliákat, mint hogy az izosztatikus egyensúly visszaállítása irányába működjenek. Például a Kaukázus pozitív gravitációs anomáliát mutat (általában ezt úgy értelmezik, hogy többlet tömeggel van túlterhelve), noha inkább emelkedik, mint süllyed.

A newtoni gravitációs elméletet kétségbe vonják a bolygói viselkedés különböző megnyilvánulási formái a Naprendszerünkben. Például a Szaturnusz gyűrűje komoly problémára utal.²² Kisebb és nagyobb gyűrűk tízezreit választja el ugyanannyi hézag, amelyekben az anyag vagy kisebb sűrűségű, vagy alapjában hiányzik. A gyűrűk összetett, dinamikus természetének megmagyarázása úgy tűnik, túl van a newtoni mechanika képességein. A kisbolygó-övben levő hézagok hasonló fejtörést okoznak.

Egy másik anomália a külső bolygók (Jupiter, Szaturnusz, Uránusz és Neptunusz) pályáinak eltéréseivel kapcsolatos. Egy „X bolygót” feltételeznek a Plutón túl, ennek kétszer – ötször nagyobb tömegűnek kellene lennie a Földnél, és 50-100-szor távolabb kellene lennie a Naptól, mint a Föld (a Plútó jelenleg kb. 30-szor van távolabb a Naptól, mint a Föld).²³ Az eddig (2005. július) felfedezett Plutón túli legnagyobb objektum – amit Xénának neveztek el – kb. 30%-kal nagyobb a Plutónál (ami csupán 2/3-a Hold méretének). Rendkívül megnyúlt pályája van, és jelenleg több, mint háromszor távolabb van a Naptól, mint a Plútó. Két kisebb, a Plútó méretének kb. 70%-ára tehető bolygót észleltek nagyjából a Xéna távolságában.²⁴ Az, hogy van-e elegendő tömeg a Plutón túl, ami megmagyarázza a pályaelteréseket, a jövő titka.

2. Árnyékolás, elektrogravitáció, antigravitáció

Mind a gravitáció, mind az elektromágnesesség a fordított négyzetes törvénynek engedelmeskedik, vagyis erősségük a kölcsönható rendszerek távolságának négyzetével csökken. Más megközelítésként azonban nagyon különbözőknek tűnnek. Például két elektron közötti gravitációs erő 42 nagyságrenddel (10^{42}) gyengébb, mint a közöttük levő elektromos taszítás. Ennek oka, hogy az elektromágneses erők nem gyúrik le teljesen a gravitációt a közöttük levő világban az, hogy a legtöbb dolog azonos mennyiségű pozitív és negatív elektromos töltésből épül fel, amelyek erői kioltják egymást. Míg az elektromos és mágneses erők tisztán kétpólusúak, addig a gravitációról általában azt feltételezik, hogy mindig vonzó, és így nem fordul elő az előbbivel analóg hatálytalanítás.

Egy másik különbség az, hogy az anyag jelenléte módosíthatja vagy árnyékolhatja az elektromos és mágneses erőket, valamint az elektromágneses sugárzást, míg állítólag gravitációs gyengülést nem mértek úgy, hogy anyagot helyeztek két test közé, és feltételezik, hogy ez igaz, bármekkora vastagságú legyen is az említett anyag. Azonban néhány kísérlet *adott* olyan bizonyítékot, amiket lehet értelmezni akár a gravitációs árnyékolással, akár a fordított négyzetes törvénytől való eltéréssel.

²¹ M.F.C. Allais: „Should the laws of gravitation be reconsidered?”, 2. rész, *Aero/Space Engineering*, v. 18, 1959. okt. 52. old.

²² W.R. Corliss (szerk.): *The Moon and the Planets*, Glen Arm, MD: Sourcebook Project, 1985, 282-284. o.

²³ Tom Van Flandern: *Dark Matter, Missing Planets & New Comets*, Berkeley, CA: North Atlantic Books, 1993, 315-325. old.

²⁴ Jeff Hecht: „Our solar system just got bigger”, *New Scientist*, 2005. aug. 6, 10-11. old.; „The tenth planet”, *New Scientist*, 2006. febr. 4, 20. old.

Gravitációs árnyékolás

Rendkívül érzékeny kísérletek hosszú sorozata folyamán az 1920-as években Quirino Majorana azt találta, hogy higanyt vagy ólmot helyezve egy felakasztott ólomgömb alá, az egyfajta ernyőként működött, és némileg csökkentette a föld gravitációs vonzását. Nem történtek próbálkozások az eredményei megismétlésére ugyanezen kísérleti technikákat alkalmazva. Más kutatók más adatokból arra a következtetésre jutottak, hogy ha a gravitációs abszorpció létezik, akkor az legalább öt nagyságrenddel kisebb, mint amit Majorana kísérletei javasolnak.²⁵ Tom Van Flandern azt állítja, hogy bizonyos műholdak földkörüli mozgásában, „műhold-fogyatkozás” idején jelentkező anomáliákat okozhatja a Nap gravitációjának az árnyékolása.²⁶

Számos kutató észlelt olyan gravitációs anomáliákat napfogyatkozások során, amik nem egyeztethetők össze sem a newtoni, sem az einsteini gravitációs modellekkel, mások azonban nem észleltek ilyen anomáliákat. Az 1954-es és az 1959-es napfogyatkozások folyamán a fizikus Maurice Allais (aki közgazdasági Nobel-díjat kapott 1988-ban) zavarokat észlelt egy kúpos (tehát egy gömbre függesztett) inga lengésének irányában.²⁷ Erwin Saxl és Mildred Allen igazolták az „Allais hatást”, amikor jelentős különbségeket mértek egy torziós inga periódusában egy 1970-es napfogyatkozás során. Az egyik értelmezés az, hogy az ilyen anomáliák annak a következményei, hogy a Hold leárnyékolja a Nap gravitációját, aminek eredményeként kissé megnövekszik a földi gravitáció. Allais és Saxl ugyancsak észleltek váratlan napi és időszi inga-különbségeket is.²⁸

Hasonló gravitációs anomáliát mértek egy kétingás rendszert alkalmazva 2001 májusában a Föld – Nap – Jupiter – Szaturnusz együttállás folyamán.²⁹ Az 1997-es teljes napfogyatkozás során egy kínai csapat nagy pontosságú graviméterrel végzett méréseket. Ők azonban – ellentétben az Allais effektussal – *csökkenést* mértek a Föld gravitációjában. Ráadásul az effektus közvetlenül a napfogyatkozás előtt és után jelentkezett, de nem annak csúcspontján.³⁰ Az 1987 óta elvégzett megfigyelések során Shu-wen Zhou és munkatársai igazolták egy vízszintesen oszcilláló anomáliás erő fellépését, amikor a Nap, a Hold és a Föld egy vonalban áll, és kimutatták, hogy ez hatással van a kristályokban levő szemcsesorozat

²⁵ Q. Majorana: „On gravitation. Theoretical and experimental researches”, *Phil. Mag.*, v. 39, 1920, 488-504. old; Q. Majorana: „Sur l’absorption de la gravitation”, *Comptes Rendus de l’académie des Sciences*, v. 173, 1921, 478-479. old; Q. Majorana: „Quelques recherches sur l’absorption de la gravitation par la matière”, *Journal de Physique et le Radium*, I, 1930, 314-324. old; Matthew R. Edwards (szerk.): *Pushing Gravity: New perspectives on Le Sage’s theory of gravitation*, Montreal, Quebec: Apeiron, 2002, 219-238, 259-266. old.

²⁶ Tom Van Flandern: „Possible new properties of gravity”, *Astrophysics and Space Science*, v. 244, 1996, 249-261. old.

²⁷ M.F.C. Allais: „Should the laws of gravitation be reconsidered?”, 1. és 2. rész, *Aero/Space Engineering*, v. 18, 1959. szept, 46-52. old., és v. 18, 1959. okt, 51-55. old, <http://allais.maurice.free.fr/English/media10-1.htm>; <http://www.allais.info/allaisdox.htm>.

²⁸ E.J. Saxl: „An electrically charged torque pendulum”, *Nature*, v. 203, 1964, 136-138. old; E.J. Saxl és M. Allen: „1970 solar eclipse as ‘seen’ by a torsion pendulum”, *Physical Review D*, v. 3, 1971, 823-825. old; *Journal of Scientific Exploration* (www.scientificexploration.org), 10:2, 269-279. old, és 10:3, 413-416. old, 1996.

²⁹ Gary C. Vezzoli: „Gravitational data during the syzygy of May 18, 2001 and related studies”, *Infinite Energy* (www.infinite-energy.com), 9:53, 2004, 18-27. old.

³⁰ Qian-shen Wang et al.: „Precise measurement of gravity variations during a total solar eclipse”, *Physical Review D*, v. 62, 2000, 041101, <http://home.t01.itscom.net/allais/blackprior/wang/wangetal.pdf>; Xin-She Yang és Qian-Shen Wang: „Gravity anomaly during the Mohe total solar eclipse and new constraint on gravitational shielding parameter”, *Astrophysics and Space Science*, v. 282, 2002, 245-253. old., www.eclipse2006.boun.edu.tr/sss/paper02.pdf.

mintázatára, az atomok és a molekulák spektrális hullámhosszára és az atomórák sebességére.³¹

Különböző szokásos magyarázatok láttak napvilágot a fogyatkozások során jelentkező gravitációs anomáliák indoklására, mint a műszerhibák, a felső atmoszféra lehülése miatti sűrűbb levegő gravitációs hatásai, a turisták által okozott szeizmikus zavarok, akik odamennek arra helyre, és eljönnek onnan, ahol a fogyatkozás látható, és megütögetik a talajt. Chris Duif fizikus azt állítja, hogy ezek egyike sem bizonyított. Úgy hiszi, hogy a gravitációs árnyékolás sem tudja megmagyarázni az eredményeket, mivel annak (ha egyáltalán létezik) sokkal gyengébbnek kellene lennie. Thomas Goodey független kutató precíz fogyatkozási kísérletek sorozatát tervezi a következő néhány évben, abban reménykedve, hogy a kérdésre több fényt fog deríteni.³²

A gravitációs árnyékolásra lehetséges bizonyítékot Jevgenyij Podkletnov és munkatársai szolgáltatottak 1992-ben és 1995-ben. Amikor egy kerámia szupravezetőt mágnesesen lebegtettek és nagy sebességgel forgattak egy külső mágneses mező jelenlétében, a forgó korong fölé helyezett tárgyak megváltoztatták a súlyukat.³³ A súlycsökkenésre 0.3 – 0.5% értéket kaptak, és amikor a forgási sebességet lassan lecsökkentették 5000 fordulat/percről 3500-ra, egy kb. 2%-os maximális súlycsökkenést értek el 30 másodpercig.³⁴ Feljegyeztek 5% súlycsökkenést is, bár nem ugyanazzal a megismételhetőséggel.

Más kutatók azt találták, hogy a Podkletnov-féle kísérletet különösen nehéz megismételni a maga teljességében (Podkletnov soha nem fedte fel a szupravezetőjének pontos receptjét), de a leegyszerűsített változatok kicsi hatásokat eredményeztek (10^4 nagyságrendben).³⁵ 1995 és 2002 között a NASA Marshall Space Flight Center megpróbálkozott a Podkletnov összeállítás teljes kísérleti másolatának létrehozásával, de kifutottak az anyagi forrásokból. Egy magán alapítványi másolat elkészült 2003-ban, de nem találtak bizonyítékot gravitáció-szerű erőre. A NASA arra a következtetésre jutott, hogy ez a megközelítés nem használható hajtóerő áttörés céljára.³⁶

Gravitáció és elektromágnesesség

Különböző kísérleti eredmény egy összekötő kapcsolatra látszanak mutatni az elektromágnesesség és a gravitáció között. Például Erwin Saxl azt találta, hogy amikor egy torziós inga pozitív töltésű volt, tovább tartott a lengése az íve mentén, mint amikor negatív töltésű volt. Maurice Allais 1953-ban végzett kísérleteket, hogy kutassa egy mágneses mező hatását egy üveg ingára, ami egy szolenoid belsejében lengett, és arra következtetett, hogy

³¹ Shu-wen Zhou: „Abnormal physical phenomena observed when the sun, moon, and earth are aligned”, *21st Century Science and Technology*, 1999. ősz, 55-61. old.

³² Chris P. Duif: „A review of conventional explanations of anomalous observations during solar eclipses”, www.space-time.info/duifhome/duifhome.html; Govert Schilling: „Shadow over gravity”, *New Scientist*, 2004. nov 27, 28-31. old; www.allais.info.

³³ Egy test súlya egyenlő a tömege szorozva a gravitációs gyorsulással. ($W = mg$). Szigorúan fogalmazva, egy 1 kg-os tömegű tárgy súlya 9.8 newton a földön. A súlyt azonban általában kilogrammban adják meg, a 9.8 m/s^2 gravitációs gyorsulat a föld felszínén biztosnak véve. Ha egy tesre ható gravitációs erő csökken, annak súlya hasonlóképpen csökken, míg a tömege (az „anyag mennyisége” értelemben) ugyanaz marad. Jegyezzük meg, hogy egy test *látszólagos* súlya meg fog változni, ha azt nem-gravitációs erők gyorsítják, amelyek a helyi gravitációs mező hatásával akár szemben működnek, akár erősítik azt; például, egy elektrodinamikai erőt a gravitáció kioltására lehet használni.

³⁴ J. E. Podkletnov: „Weak gravitation shielding properties of composite bulk $\text{YBa}_2\text{Cu}_3\text{O}_{7-x}$ superconductor below 70 K under e.m. field”, 1995; American Antigravity, americanantigravity.com/podkletnov.html.

³⁵ Edwards: *Pushing Gravity*, 315. old.

³⁶ Marc G. Millis: „Prospects for breakthrough propulsion from physics”, 2004, www.lerc.nasa.gov/WWW/bpp/TM-2004-213082.htm.

van kapcsolat az elektromágnesesség és a gravitáció között.³⁷ Bruce DePalma számos kísérletet végzett, amik azt mutatták, hogy a forgásnak és a forgó mágneses mezőknek rendellenes gravitációs és tehetetlenségi hatásaik lehetnek.³⁸ Podkletnov kísérletei ezt látszanak alátámasztani.

Vitatható elektrogravitáció-kutató John Searl, egy angol elektrotechnikus.³⁹ 1949-ben felfedezte, hogy egy kis feszültség (vagy elektromos mozgatóerő) indukálódott gyorsan forgó fémtárgyakban. A negatív töltés kívül volt, a pozitív töltés pedig a forgás középpontja körül. Arra következtetett, hogy a szabad elektronokat kidobta a centrifugális erő, így a központban pozitív töltés maradt.

1952-ben épített egy generátort, nagyjából 1 m átmérőjűt, ami ezen az elven alapult. Amikor szabad téren tesztelte, állítólag jelentős elektrosztatikus hatást hozott létre a közeli tárgyakon, amit sercegő hang és ózon illat kísért. A generátor ezután felemelkedett a földről, miközben tovább gyorsult, és kb. 17 m magassáig jutott, megszakítva a kapcsolatot a motorral. Rövid ideig ebben a magasságban lebegett, még mindig gyorsulva. Egy rózsaszínű fényudvar jelent meg körülötte, ami a körülötte levő légréteg ionizáltságát jelezte. Azt is eredményezte a helyi rádióvevőkben, hogy azok saját maguktól megszólaltak. Végül, miután elért egy újabb kritikus forgási sebességet, gyorsan tovább emelkedett, és eltűnt a szem elől.

2.1 ábra Searl korongja

Searl kijelenti, hogy ő és kollégái egymás után megépítettek „levitáló korongjából” 50-nél több változatot különböző méretekben, és megtanulták, hogy kell azokat irányítani. Azt állítja, hogy a hatóságok üldözték őt, ami igazságtalan bebörtönzéséhez, valamint munkája nagy részének megsemmisüléséhez vezetett, így az egészet újra el kellett kezdenie. Az az állítása, hogy az 1970-es évek elején egyik repülő szerkezete többször is körbepülte a világot anélkül, hogy észlelték volna, egyáltalán nem növelte a hitelességét.

Bár Searl-t kirúgták szélhámusként az állásából, vannak jelzések, hogy a „Searl-effektus” lehet, hogy *valódi* rendellenességet tartalmaz. Két orosz tudós, V. V. Roscsin és S. M. Godin elvégzett egy kísérletet egy Searl-típusú generátorral, és 35%-is súlycsökkenést, lumineszkálást, ózon szagot, rendellenes mágneses mező hatásokat és hőmérsékletcsökkenést figyelt meg. Arra következtettek, hogy az ortodox, éter nélküli fizika nem képes

³⁷ E.J. Saxl: „An electrically charged torque pendulum”, *Nature*, v. 203, 1964, 136-138. old; Maurice Allais: „The action of a magnetic field on the motion of a pendulum”, *21st Century Science and Technology*, 2002. nyár, 34-40. old.

³⁸ The Home of Primordial Energy (Bruce DePalma), www.depalma.pair.com; Jeane Manning: *The Coming Energy Revolution: The search for free energy*, NY: Avery, 1996, 82-86. old.

³⁹ Rho Sigma (Rolf Schaffranke): *Ether-Technology: A rational approach to gravity control*, Lakemont, GA: CSA Printing & Bindery, 1977, 73-82, 87-88, 108. old; John Davidson: *The Secret of the Creative Vacuum*, Saffron Walden, Essex: Daniel Company, 1989, 200-216. old; The Searl Effect, www.searleffect.com.

megmagyarázni ezeket az eredményeket.⁴⁰ Ilyen kísérletekben azonban a valódi gravitációs anomáliák elválasztása az elektrodinamikus hatásoktól nem könnyű feladat.

Az 1980-as években Floyd Sweet elektromérnök kifejlesztett egy eszközt, ami speciálisan szabályozott mágnesek sorozatából, feltekercselt vezetékekből épült fel, amit vákuum trióda erősítőnek (VTA) neveztek, és amit mágneses mezőkben rezgések keltésére tervezett. Ez képes volt sokkal több energiát kiadni, mint amennyit beletettek azzal, hogy a „vákuumból” fog be energiát (vagyis éterikus energiát). Az egyik kísérlet során kezdeti súlyának 90%-át elveszítette, mielőtt a kísérletet biztonsági okokból leállították volna. Sweetnek később sikerült a VTA-t lebegtetni és felfelé gyorsítani úgy, hogy az egység ki volt kötve. Azonban rendkívül paranoiássá vált egy állítólagos gyilkossági kísérlet után, és anélkül halt meg, hogy felfedte volna találmánya teljes titkát.⁴¹

A „Hutchison-hatás” olyan jelenségek csoportjára utal, amit véletlenül fedezett fel 1979-ben a feltaláló John Hutchison. Elektromágneses hatásokat hozott létre elektromotor egyfajta kombinációjával – beleértve a Tesla-tekercest is –, amelyek nehéz tárgyak (még egy 30 kg-os harangnyelvet is) lebegtetését, egymástól eltérő anyagok (pl. fém és fa) összeolvadását, fémek rendellenes felmelegedését a körülötte levő anyag meggyulladására nélkül, fémek spontán elrepedését és fémek kristályos szerkezetének és fizikai tulajdonságainak megváltozását eredményezték. A hatásokat jól ledokumentálták film- és videoszalagon, és szemtanúi voltak sok alkalommal hiteles tudósok és mérnökök, de túlságosan nehéz következetesen megismételni azokat.⁴²

Egy Pentagon-csoport több hónapot töltött a Hutchinson-hatás kutatásával 1983-ban. A kutatók közül négyen abban a meggyőződésben jöttek el, hogy az valóságos, míg az ötödik azzal hagyta ott, hogy bármi is történt, az „füst és tükör”. Sok jelenségnek voltak szemtanúi: egy szuper erős molibdén rudat úgy hajlítottak meg S alakban, mintha az puha fém lenne, egy hosszú nagy széntartalmú acél darab egyik vége cafatokra bomlott, míg a másik vége ólommal alakult át. Egy darab PVC műanyag eltűnt a ritka levegőben, fadarabkák beágyazódtak alumínium darabok közepébe, és mindenféle tárgyak lebegni kezdtek. Két repülőgép gyártó vállalat (a Boeing és a McDonnell Douglas) ugyancsak kutatta a Hutchinson-hatást. A problémát annak véletlenszerűsége és megjósolhatatlansága jelenti. Valójában egyes kutatók azt gondolják, hogy az egész – legalább is részben – Hutchinson saját öntudatlan pszichokinetikus képességeinek tulajdonítható.⁴³

A 2%-os súlycsökkenés, amire Podkletnov azt mondja, hogy elért a szupravezető berendezésével, kb. 10 milliárdszor nagyobb, mint amit az általános relativitáselmélet megenged. Az adatok alapján Podkletnov kijelentette, hogy ha a szupravezetőket 5 – 10-szer gyorsabban forgatják, mint a szokásos 5000 ford/perc, akkor a korong akkora súlycsökkenést szenved, hogy felszáll.⁴⁴ Joe Parr és Dan Davidson azt mondják, hogy eljutottak egészen 50% súlycsökkenésig egy „gravitációs kerékben”, ami egy kicsi kerék réz háromszögekkel a kerülete mentén, amit egy tengelyen egy nagysebességű motor forgat, minden oldalra felszerelt állandó mágnesek között.⁴⁵

Paulo és Alexandra Correa éter-tudósok szintén kimutatták, hogy a gravitáció elektromos eszközökkel irányítható. Egyik kísérletükben egy 43 miligramos aranyfüst darab,

⁴⁰ V. V. Roschin és S. M. Godin: „Experimental research of the magnetic-gravity effects”, www.rexresearch.com/roschin/roschin.htm.

⁴¹ *The Coming Energy Revolution*, 74-76. old; Thomas E. Bearden: *Energy from the Vacuum*, Santa Barbara, CA: Cheniere Press, 2002, 305-321, 436-468, 455, 459-464, 502-503. old.

⁴² Mark A. Solis: „The Hutchison effect – an explanation”, www.geocities.com/ResearchTriangle/Thinktank/8863/HEffect1.html.

⁴³ Nick Cook: *The Hunt for Zero Point*, London: Arrow, 2002, 377-387. old.

⁴⁴ Ugyanott, 342. old.

⁴⁵ Dan A. Davidson: „Free energy, gravity and the aether”, 1997, www.keelynet.com/davidson/npap1.htm; Dan A. Davidson: *Shape Power*, Sierra Vista, AR: RIVAS, 1997, 98-104. old.

amit egy fa gerendáról lógattak le, és összekötöttek egy érzékeny elektronikus mérleggel, gyorsan elveszítette súlyának 70%-át. Ezt úgy érték el, hogy egy elektromos frekvenciával vették körbe, amit úgy állítottak be, hogy illeszkedjen az arany antigravitációjának frekvenciájához (ahogyan ezt Correa-ék éterometrius modelljében nevezik). Ez a technika képes 100%-os súlycsökkenést eredményezni ismert összetételű, 100 miligramos tartományba eső tárgyak esetében.⁴⁶

Úgy becsülik, hogy 2-3000 kísérlet létezik világszerte, amik során nem hagyományos kutatásokat végeztek a jelenleg elfogadott tudományos paradigmákon túlmutató technológiákkal, beleértve a gravitáció irányítását és a „szabad energia” eszközöket.⁴⁷ Correa-ék kitartanak precíz kísérleti megközelítésük mellett. Azt mondják, hogy súlycsökkenést észleltek PAGD (Pulsed Abnormal Glow Discharge) reaktoraikkal, de az a tény, hogy a megfigyeléseket nehéz volt megismételni, oda juttatta őket, hogy azt higgyék, nem megfelelően védték meg a kísérleteiket a mesterséges elektrodinamikus hatásoktól, amiket a bejövő kábelek vagy a folyadékvezetékek elrendezése okozott. Nem minden alternatív kutató annyira óvatos és önkritikus, mint ők, és a kutatási sztenderdek nem egyenletesek.

Biefeld-Brown effektus

Az elektrogravitáció területéről gyakran azt mondják, hogy az úttörője a fizikus és feltaláló Thomas Townsend Brown (1905-1985) volt. A hagyományos „Biefeld-Brown effektus” arra a felfedezésére utal, hogy ha egy elektromos kondenzátort⁴⁸, amelyben nehéz, nagy töltés-felhalmozású di-elektromos anyagot használunk a lemezei között, 10 – 100 ezer voltal feltöltünk, akkor az annak pozitív pólusa irányába elmozdul. Azt találta, hogy minél nagyobb a feszültség és minél nagyobb a di-elektromos anyag tömege, annál nagyobb a hatás. Kezdetben ezt az erőt egy elektrosztatikus módon indukált mesterséges gravitációs mezőnek tulajdonította, amely a kondenzátor lemezei között működik.⁴⁹

1952-ben egy vezérőrnagy a légierőtől szemtanúja volt egy bemutatónak, amelyben Brown egy 45 cm-es korong szárnyszelvényeket röptetett, amik egy forgatható kar két ellentétes végére voltak felfüggesztve. Amikor 50 ezer volt elektromos töltéssel látták el, akkor kb. 20 km/óra sebességgel keringtek. Később ugyanebben az évben azonban egy kutató a Tengerészeti Kutatási Hivataltól írt egy jelentést, amelyben arra a következtetésre jutott, hogy a korongokat a pozitív elektródához csapódó negatív ionok (ionszél) nyomása forgatta, nem pedig a megváltozó gravitáció. Paul LaViolette azt mondja, hogy 1954-ben végén Brown egy méteres átmérőjű korongokat röptetett katonatisztek és a legnagyobb repülőgépgyártó cégek képviselői előtt.

Amikor 150,000 volt feszültséget kapcsolnak rá, a korongok a kb. 17 m átmérőjű pályán annyira felgyorsultak, hogy a témát azonnal titkosították. Az *Interavia* magazin később

⁴⁶ Eugene F. Mallove: „A matter of gravity”, *Infinite Energy*, 8:45, 2002, 6-8. old, aetherometry.com/mallove_letter2.html; Correa Technologies, www.aetherometry.com/correa_technologies.html.

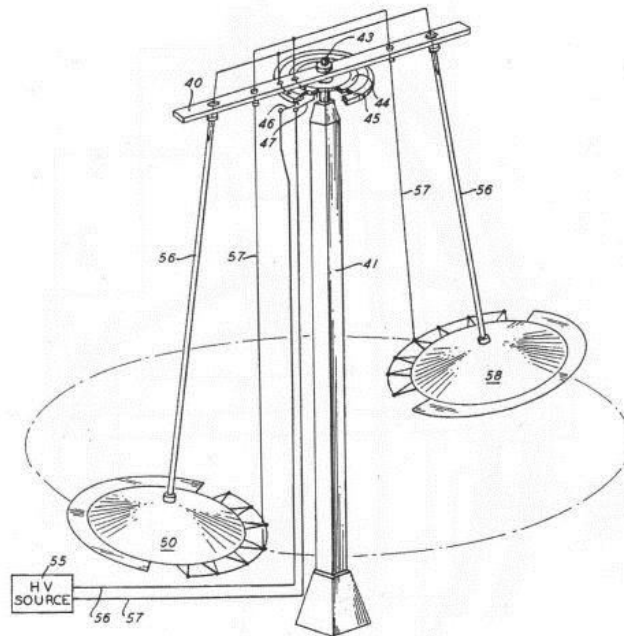
⁴⁷ Dan A. Davidson: „Free energy, gravity and the aether”, 1997, www.keelynet.com/davidson/npap1.htm.

⁴⁸ A kondenzátorok olyan eszközök, amelyek a két elkülönített, ellentétes töltésű elektróda közötti elektromos töltést tárolják. Az elektromos energia tárolásának kapacitása nagymértékben megnövelhető úgy, hogy szilárd dielektromos anyagot helyezünk az elektródák közötti térrészbe. A dielektromos anyagok olyan anyagok, amik gyengén vezetnek az elektromosságot (pl. kerámiák).

⁴⁹ Paul LaViolette: *Subquantum Kinetics: A systems approach to physics and cosmology*, Alexandria, VA: Starlane Publications, 2. kiadás, 2003, 243-259. old. (www.etheric.com); Paul LaViolette: „The U.S. antigravity squadron”, Thomas Valone (szerk.), *Electrogravitic Systems: Reports on a new propulsion methodology*, Washington, DC: Integrity Research Institute, 1999, 82-101. old; Qualight Systems, www.qualight.com/portal.htm; Rho-Sigma, *Ether-Technology*, 25-49. old.

arról számolt be, hogy a korongok sok száz km/óra sebességet értek el, amikor feltöltötték azokat több százezer volttal.⁵⁰

Azonban a LaViolette cikk nem azt mondja, hogy ténylegesen mértek sok száz km/órás sebességet, csak azt, hogy ilyen sebességeket valószínűleg el lehet érni, elméleti előrejelzések alapján.⁵¹

2.2 ábra Brown elektrokinetikus repülő korongjai.
Szabadalom szám: 2,949,550, 1960. aug. 16.

Ami tehát 1953/54-et illeti, csak 19.3 km/ó sebességet értek el. Ez apróság ahhoz képest, hogy 1956-ra az ion-motorok képesek voltak 18,105 km/ó-t elérni. Brown azt gondolta, hogy korongjai képesek lehetnek 1930 km/ó fölötti sebességet elérni,⁵² de egy 1956-os *Electrogravitics Systems* című hírszerzői jelentés azt állította, hogy egy csészealj-típusú vadászrepülőhöz, ami képes 3220 km/ó (Mach 3) sebességre, ahogyan Brown javasolja, „tíz vagy több évnyi intenzív fejlesztésre” lenne szükség.⁵³

Az 1950-es évek végén Brown vákuumkamra kísérleteket végzett, amelyek véleménye szerint bebizonyították, hogy az eszközei továbbra is tolóerőt fejtettek ki, még ion-szél hiányában is. Ahogyan azonban Correa-ék magyarázzák, és ahogyan Brown maga is elismerte, „az ember nem hagyhatja figyelmen kívül az ion-tolóerőt vákuum eszközökben”.⁵⁴ 1958-ra Brown kifejlesztett egy 38 cm átmérőjű gömbboltozat alakú csészealj modellt, amely 50 – 250 kV-ra feltöltve felemelte magát és a levegőben lebegett, miközben fenntartott egy saját súlyának 10%-val megegyező tömeget. Nincs azonban meggyőző bizonyíték arra, hogy Brown utóbbi munkájának bármi köze lett volna az antigravitációhoz, igaz nem is tett ilyen

⁵⁰ „The U.S. antigravity squadron”, 85. old.

⁵¹ Intel, „Towards flight – without stress or strain or weight”, *Interavia*, 1956. márc. 23; reprinted in Thomas Valone (ed.), *Electrogravitics II*, Washington, DC: Integrity Research Institute, 2004, 77-83. old.

⁵² T.T. Brown: „Project Winterhaven – For Joint Services R&D Contract”, készült: 1952. okt, átvizsgálva: 1953. jan, újranyomatva az *Electrogravitics Systems-ben*, 102-114. old.

⁵³ Gravity Research Group, Special Weapons Study Unit: „Electrogravitics systems: an examination of electrostatic motion, dynamic counterbary and barycentric control”, Aviation Studies (International) Ltd., Report GRG-013/56, 1956. febr; újranyomatva az *Electrogravitics Systems-ben*, 11-44. old.

⁵⁴ Paulo N. Correa és Alexandra N. Correa: *The Gravitational Aether, Part II: Gravitational aetherometry* (5), Concord: Akronos Publishing, 2005, monograph AS3-II.7, 43-44. old (www.aetherometry.com).

kijelentést. Correa-ék azt állítják, hogy amin dolgozott, az „alapjában véve egy ion-motor volt, aminek ívsugár jellege volt, és így az elektrodinamikai osztályba tartozott”.⁵⁵

Másrészről LaViolette úgy hiszi, hogy Brown munkája az ő elméletét támasztja alá, amely szerint a negatív töltések, mint az elektronok, egy antigravitációs mezőt hoznak létre (lásd: 3. fejezet). A következőket írja:

Brown korongjait nagy pozitív feszültséggel azok belépő éle mentén futó vezetéken, nagy negatív feszültséggel pedig a hátsó éle mentén futó vezetéken keresztül töltötték fel. Ahogyan a vezetékek ionizálták a levegőt maguk körül, pozitív ionok sűrű felhője képződött a repülő szerkezet elején, és egy ennek megfelelő negatív ionok felhője a repülő szerkezet mögött. Brown kutatásai azt jelezték, hogy feltöltött kondenzátorlemezeihez hasonlóan ezek az ionfelhők egyfajta gravitációs erőt indukáltak, amely a negatívtól a pozitív felé irányult. Amint a korong előre mozdult válaszul az általa létrehozott gravitációs mezőre, magával vitte a pozitív és a negatív ionfelhőit az azokhoz kapcsolódó elektrogravitációs gradienssel. Következésképpen a korongok meglovagolják azok előre haladó gravitációs hullámait szinte úgy, mint a hullámlovások lovagolják meg az óceán hullámait.⁵⁶

Az 1950-es évek közepén tíznél több nagy repülőgép gyártó vállalat vett részt aktívan az elektrogravitációs kutatásokban. Azóta azonban semmilyen tájékoztatást nem adtak, hogy az elektro-antigravitáció területén az amerikai hadsereg milyen munkákat végzett. Nagyon valószínű, hogy az antigravitáció elérésére tett próbálkozások teljes kudarccal értek véget. LaViolette azonban arra tippel, hogy a titokban fejlesztett elektrogravitációs technológia használatba lett véve a B-2 lopakodó bombázóban, hogy egy kiegészítő meghajtási módot biztosítson. Nézetét arra a közlésre alapozza, hogy a B-2 elektrosztatikusan nagy feszültségre feltölti szárnyaszerű testének mindkét belépő élét és a turbinából kiáramló sugarat.

A szárnyak belépő éléből kibocsátott pozitív ionok egy pozitívan feltöltött parabolikus ion-burkot hoznának létre a repülőgép előtt, míg a kiáradó égéstermékbe befecskendezett negatív ionok a gépek követő negatív tértöltést hoznának létre, 15 millió voltot meghaladó potenciálkülönbséggel. ... [Ez] egy mesterséges gravitációs mezőt hozna létre, ami egy ellenhatás nélküli erőt indukálna a repülőgépen a pozitív pólus irányába. Ez a fajta elektrogravitációs meghajtás lehetővé tenné, hogy a B-2 egy fölötti meghajtási hatásfokkal működjön, amikor szuperszonikus sebességekkel halad.⁵⁷

⁵⁵ Paulo N. Correa és Alexandra N. Correa: *The Gravitational Aether, Part II: Gravitational aetherometry* (6), Concord: Akronos Publishing, 2006, monograph AS3-II.8, 43. old.

⁵⁶ „The U.S. antigravity squadron”, 85. old.

⁵⁷ Ugyanott, 82. old.

2.3 ábra A B-2 lopakodó bombázó.

Minden repülőgép 2 milliárd dollárnál többre kerül.

A B-2 pilóták és mérnökök nyíltan kigúnyolták LaViolette spekulációit. A hivatalos magyarázat az, hogy a B-2 beburkolását statikus elektromosság védelmébe arra tervezték, hogy csökkentse annak radar- és hő jelzéseit, és ultra-lopakodóvá tegyék. Néhány író azt is állítja, hogy ez csökkenti a repülőgép légellenállását is, ezért növeli az emelkedés magasságát – de ezt aerodinamikailag éri el, nem pedig elektrogravitációsan.⁵⁸

A Biefeld-Brown (B-B) effektus természete továbbra is komoly vitákat kelt. A klasszikus B-B hatás szerint egy aszimmetrikus kondenzátoron (vagyis olyanon, amelynek a két elektródája eltérő méretű) a legnagyobb erő olyan irányú, hogy a negatív (nagyobb) elektróda felől a pozitív (kisebb) elektróda felé irányul. Thomas Bahder és Chris Fazi a US Army Research Laboratory-nál igazolták, hogy amikor kb. 30,000 voltos nagyfeszültséget használnak egy aszimmetrikus kondenzátornál (egy „emelőszerkezet” formájában), a kondenzátor tiszta erőt fejt ki a kisebb elektróda irányába, viszont azt találták, hogy ez az erő *független* az alkalmazott feszültség *polaritásától*.

Úgy számolnak, hogy az ionszél hozzájárulása legalább három nagyságrenddel kisebb, hogy megmagyarázza a teljes hatást, és azt mondják, hogy több kísérleti és elméleti munkára van szükség, hogy rátaláljanak a magyarázatra. Nem hiszik, hogy a B-B effektusnak bármi köze is volna az antigravitációhoz, vagy hogy az a gravitáció és az elektromágnesesség közötti kölcsönhatást bizonyítaná.⁵⁹ Bahder feltételezi, hogy egy aszimmetrikus kondenzátor által létrehozott aszimmetrikus elektromos mezők az ionok töltésáramlásához vezetnek a kondenzátor körül, és a hátrafelé ható erő „hajtja” azt előre.

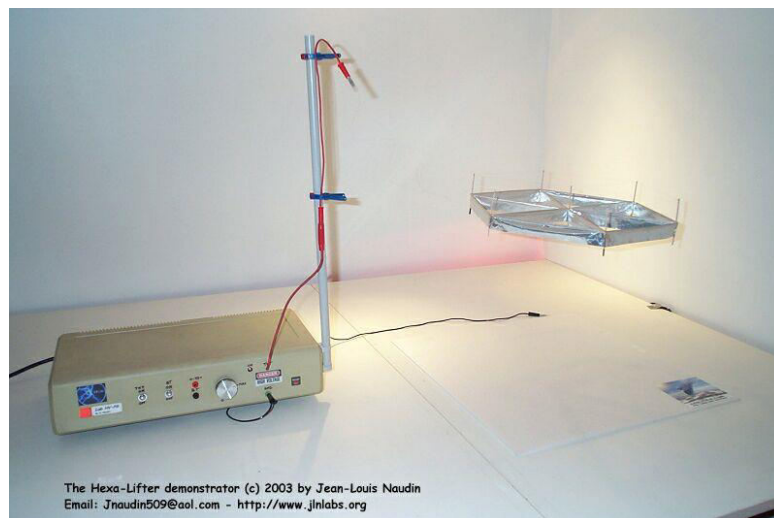
1996-ban egy kutató csoport a Honda R&D Institute-nál Japánban kísérleteket végzett a B-B effektussal. Itt is egy felfelé irányuló tolóerőt hoztak létre (és így úgy tűnt, hogy a kondenzátor veszített a súlyából), függetlenül az alkalmazott feszültség polaritásától. Takaaki Musha úgy tartja, hogy az effektus magába foglalhatja egy új gravitációs mező létrehozását az atomon belül egy nagy potenciálú elektromos mező által, az elektromosság és a gravitáció közötti kölcsönhatás következtében, aminek a mechanizmusát még nem ismerjük.⁶⁰

⁵⁸ Cook: *The Hunt for Zero Point*, 194-200. old.

⁵⁹ Thomas B. Bahder és Chris Fazi: „Force on an asymmetric capacitor”, *Infinite Energy*, 9:50, 2003, 34-44. old, http://jlnlabs.imars.com/lifters/ar1_fac/index.html.

⁶⁰ Takaaki Musha: „The possibility of strong coupling between electricity and gravitation”, *Infinite Energy*, 9:53, 2004, 61-64. old.

A B-B effektusról azt mondják, hogy olcsó, könnyűsúlyú „emelyüként” ismert eszközökkel kell demonstrálni, amelyek alumínium fóliából, balsafából és vékony vezetékből készülnek, és egy fölön elhelyezett nagyfeszültségű áramforrás táplálja azokat.⁶¹ Független kutatók százai végzik kísérleteiket ezekkel az eszközökkel világszerte. A kisebb és a nagyobb elektróda egy alumínium fólia szalag, amely a balsafa kitámasztók között van kifeszítve. A kisebb elektróda egy vékony vezeték csík, kb. 2.5 cm-re az alumínium fólia fölé felszerelve. Amikor egy 30,000 voltos töltést alkalmaznak, süvítő hang hallható, majd az emelyű felemelkedik a levegőbe mindaddig, amíg a pányvája engedi. Megjelenik egy tolóerő is, amikor az emelyút vízszintes irányba fordítják, ami azt mutatja, hogy az effektushoz nem tartozik hozzá a gravitációs árnyékolás. Az emelyű függetlenül attól működik, hogy a pozitív vagy a negatív sarkot kötötték-e a vezetékhez, az elől levő elektródához, bár a tolóerő némileg nagyobb, ha pozitív feszültséget alkalmaznak.

2.4 ábra

A NASA azt állítja, hogy az ionizált levegő molekulák mozgása az egyik elektródától a másikig megmagyarázza a B-B effektust, és kizárja azt az új, megszokottól eltérő megvárt technológiák kutatásából. Így ha a B-B effektuson alapuló elektro-antigravitációs technológiát tényleg alkalmazásba állították a B-2-ben, úgy tűnik, arról a NASA semmit sem tud! Viszont szabadalmaztatta Brown aszimmetrikus kondenzátor tolóerejének cső alakú változatát 2002-ben – bár anélkül, hogy Brown nevének megemlékezésével untatnának. Az ilyen eszközök nyilvánvalóan ion-szelet hoznak létre, mert a szellő is érezhető. Komolyabb kísérletekkel kell meghatározni, milyen mértékig marad meg a hatás vákuumban, mivel a kísérletek mindaddig nem meggyőzőek. A Purdue Egyetemen vákuumban elvégzett emelyű kísérlet pozitív eredményeket adott, viszont más kutatók által végzett tesztek negatív eredményeket szolgáltatottak.⁶² A kulcstényező a vákuum erőssége. Röviden, eddig még nem bizonyított, hogy az „emelyű” jelenség bármivel is többet tartalmazna, mint elektrosztatikus és elektrodinamikus hatások.

Az úgynevezett BB effektus saját elemzése során⁶³ Paulo és Alexandra Correa azzal kezdtek, hogy rávilágítottak az ellentmondó eredményekre, amikről jelentések voltak, és amikről például LaViolette is teljes mértékben hallgat. Egy felfelé irányított ernyőjű

⁶¹ *Infinite Energy*, 8:45, 2002, 6-8, 13-31, www.infinite-energy.com/iemagazine/issue45/thelifterphen.html; Jean-Louis Naudin, <http://jnaudin.free.fr/lifters/main.htm>; American Antigravity, <http://tventura.hypermart.net>.

⁶² Gravitec Inc, foldedspace.com/corporate.html; Blaze Labs Research, www.blazelabs.com/l-vacuum.asp; Tim Ventura: „Inertial nullification in lifters”, americanantigravity.com.

⁶³ *The Gravitational Aether, II. rész: Gravitational aetherometry (5)*.

aszimmetrikus kondenzátor esetében Brown azt találta, hogy a kondenzátor attól függetlenül felemelkedik, hogy az ernyő pozitívan vagy negatívan töltött-e (de jobban felemelkedik, ha pozitívan töltött), míg Bahnsen (a munkatársa) azt találta, hogy a kondenzátor csak akkor emelkedik fel, ha az ernyő pozitívan töltött, ha pedig negatívan töltött, leesik. Brown eredményei azt is mutatták, hogy a kondenzátor leesik, ha a feje tetejére fordítják, az ernyőt pedig negatívan töltik fel, míg Bahder & Fazi arról számol be, hogy egy lefelé irányított ernyő felemelkedik, akár negatívan, akár pozitívan van feltöltve. A Correa-k azt állítják, hogy mivel a kondenzátoron ható erő független annak a föld felszínéhez viszonyított irányítottságától, ezért semmi köze nincs a Föld gravitációs mezőjéhez vagy a Föld atmoszférájának elektromos potenciáljához. A B-B effektus ezért nem antigravitációs hatás, és nem bizonyít semmilyen kölcsönhatást a gravitáció és az elektromágnesesség között. Rendszerezett saját kísérleteik alapján arra következtetnek, hogy az eredeti B-B effektust összekeverték az elektron-emisszióhoz kapcsolódó rendellenes jelenségekkel és a katód-reakciós erőkkel. Miközben azonban tagadják, hogy a hagyományos kondenzátorokban tárolt töltések antigravitációs hatást keltenének, és elutasítják LaViolette spekulációit értelmetlenségként, azt állítják, hogy a B-B effektus egy valódi antigravitációs jelenséget álcáz, ami olyan taszítással áll kapcsolatban, mint a töltések között van.

Giroszkópok: Newton megpörgetve

A pörgő lendkerekek vagy giroszkópok szemmel látható „antigravitációs” hatásokat tudnak kelteni. 1989-ben H. Hayasaka és S. Tackeuchi japán tudósok egy jelentős szaklapban arról számoltak be, hogy egy függőleges tengely körül vákuumban pörgő giroszkópnál kis súlyvesztést tapasztaltak, ami egyenesen arányos a forgási sebességgel. Ezt a hatást csak az óramutató járásával azonos irányú forgás (felülről nézve az északi félgömbön levő laboratóriumukban) esetén figyelték meg. A rendellenességet maga alá temette a kritika-áradat lavínája és a kísérlet megismétlésére tett erőfeszítések vihara.⁶⁴ 1997-ben a Hayasaka-csoport egy olyan kísérletről számolt be, amely igazolta korábbi felfedezésüket: amikor egy giroszkópot bedobtak kb. 160 cm magasságban vákuumba két lézersugár közé, annak 1/25,000 másodperccel tovább tartott leesni ebből a távolságból, amikor 18,000 ford/mp sebességgel pörgött (felülről nézve) az óramutató járásának megfelelően), ami 1/7000 arányú súlyvesztésnek felel meg.⁶⁵

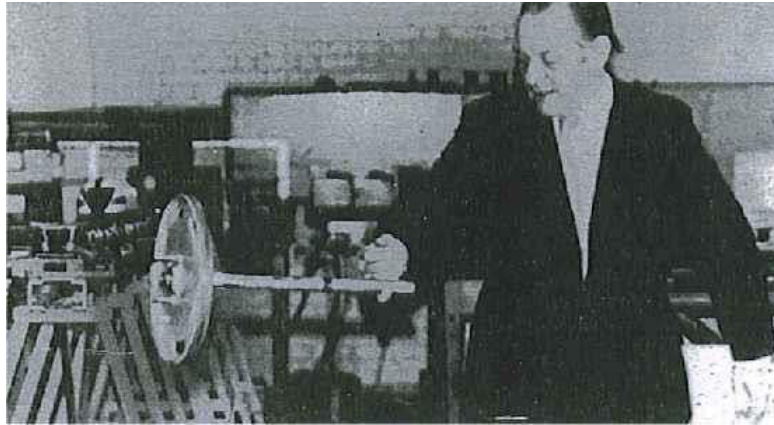
Ha egy lendkereket vagy giroszkópot erőszakkal kényszerítenek precesszióra,⁶⁶ akkor nagyon jelentős súlyvesztés jöhet létre. Eric Laithwaite, az elektromérnöki tudományok professzora (aki 1997-ben halt meg) egyszer tartott egy olyan bemutatót a londoni Imperial College of Science and Technology-ban, amelyben egy 8 kg-os lendkerék szerepelt egy 2.7 kg-os tengelyen, amit alig tudott felemelni a földről a jobb kezével. Miután a lendkereket precesszióra kényszerítette, képes volt erőfeszítés nélkül felemelni azt a kisujjával, 1 kg-nál kisebb erő kifejtésével. Egy másik kísérletben egy fiatal fiút odaköttek egy rúdhoz egy forgó korongon, és a kezébe adtak egy 1 méteres tengelyt, aminek a végén egy 20.4 kg-os pörgő giroszkóp volt. Amikor a forgó korongot felgyorsították, a giroszkóp olyan könnyedén felemelkedett a levegőbe, mintha a fiú egy esernyőt nyitott volna ki, amikor pedig

⁶⁴ H. Hayasaka és S. Tackeuchi: „Anomalous weight reduction on a gyroscope's right rotations around the vertical axis on the earth”, *Physical Review Letters*, 63:25, 1989, 2701-2704. old; Vezzoli: „Gravitational data during the syzygy of May 18, 2001 and related studies”, 18. old.

⁶⁵ H. Hayasaka et al.: „Possibility for the existence of anti-gravity: evidence from a free-fall experiment using a spinning gyro”, *Speculations in Science and Technology*, v. 20, 1997, 173-181. old; keelynet.com/gravity/gyroag.htm.

⁶⁶ A „kierőszakolt precesszió” azt jelenti, hogy a giroszkópot gyorsabb precesszióra készítetik, mint ami a normál gravitációs tevékenységből adódik. A „precesszió” azt jelenti például, hogy míg egy tengely egyik végét kézzel állandóan tartják, az a vége, amin a forgó lendkerék van egy kört ír le, és így a tengely egy kúpot jár be.

lelassították, a giroszkóp leereszkedett a föld felé. Bármilyen irányba is mozgott a giroszkóp, a fiú könnyedén tudta tartani. Egy másik figyelemre méltó hatás az, hogy ha egy függőleges rudacskát helyeznek egy forgó lendkerék tengelyének útjába, az meg tudja akadályozni a lendkerék precessziós mozgását anélkül, hogy bármilyen oldalirányú erő keletkezne a rudacskán, más szavakkal, a lendkerék nem hoz létre centrifugális erőt, vagy csak nagyon keveset.

2.5 ábra Eric Laithwaite egyik giroszkópos bemutatója. A teteje 2000 ford/perc-cel pörög, és meglehetősen gyorsan egy csigavonalú pályára emelkedik fel.⁶⁷

Mivel nincs olyan elfogadott elmélet, ami megmagyarázná ezt a jelenséget, a legtöbb tudós hajlik rá, hogy vagy figyelmen kívül hagyja, vagy megpróbálja kétségbe vonni. Laithwaite-t kiközösítette a tudományos világ, különösen miután egy előadást 1974-ben a Royal Institution előtt annak demonstrálására használt, hogy egy kierőszakolt precessziójú giroszkóp könnyebbé válik, és emelő erőt hoz létre bármilyen ellensúlyozó reakcióerő nélkül – fittyet hányva Newton harmadik mozgástörvényének. A Royal Institution-t ez nem szórakoztatta, az elmúlt 200 évben először nem publikálták a vendég előadást, Laithwaite-t pedig kizárták a Royal Society tagjai közül. Viszont folytatta kísérleteit különböző giroszkópos szerkezetekkel, és meg volt győződve, hogy egy teljesen új tolóerő nélküli meghajtási rendszert fedezett fel, amit „tömeg átvitelként” ismernek, amiért két szabadalmat kapott.

Számos más kutató, mint Sandy Kidd és Scott Strachan építettek giroszkópos meghajtású eszközöket, amelyek visszahatás nélküli tolóerőt fejtenek ki. Kidd pénzügyi támogatást is kapott egy ausztrál vállalatától (amíg az tönkre nem ment) és a British Aerospace-től, a prototípusai pedig egy kis rendellenes erőt mutattak a szigorú, független tesztek során. Ő még mindig fejleszti az eszközeit, és azt mondja, hogy most 7 kilós tolóerőt tud létrehozni.⁶⁸

Harold Aspden kijelenti, hogy egy egyensúlyon kívüli lineáris erő jön létre a giroszkóp pörgési energiájából merítve, és így az energia megmaradás elve továbbra is fennáll. A jelenséget éter-fizikai modelljének szempontjából magyarázza: az éteri perdület kikapcsolja a lendkereket az éteri részecskék áramlásából, amik normálisan a súlyát adják.⁶⁹ Az elmélete érthetővé teheti az emelkedés mértékét is, amit a japán giroszkóp-kísérletekben

⁶⁷ Alex Jones: *Electronics & Wireless World*, 93, 1987, 64. old.

⁶⁸ Davidson: *The Secret of the Creative Vacuum*, 258-274. old; www.gyroscopes.org/propulsion.asp; Sandy Kidd: *Beyond 2001: The laws of physics revolutionised*, London: Sidgwick & Jackson, 1990.

⁶⁹ H. Aspden: „The theory of antigravity”, *Physics Essays*, 4:1, 1991, 13-19. old, Harold Aspden: *Aether Science Papers*, Southampton: Sabberton Publications, 1996, 2, 69. old, paper 13; H. Aspden: „Anti-gravity electronics”, *Electronics & Wireless World*, 1989. jan, 29-31. old.

mérték. Ha az elmélet helyes, akkor pontosabb lenne azt mondani, hogy a giroszkópok inkább *degravitációt* tudnak előállítani, vagy súly-semlegesítést, mint a szó szigorú értelmében vett *antigravitációt*.

3. A gravitáció magyarázata

Üres tér, görbült tér és az éter

A newtoni gravitációs elmélet feltételezi, hogy a gravitáció azonnal terjed az üres téren keresztül, tehát úgy hiszi, hogy egy távoli hatásforma. Egy magán levélben azonban maga Newton is elutasította ezt az elképzelést:

Az, hogy a gravitációnak az anyag veleszületett, benne rejlő, lényegi jellemzőjének kell lennie, és így az egyik test hathat a másikra távolból a vákuumon keresztül, minden más közvetítése nélkül, amely által és amin keresztül hatásuk és erőjük átadható egyikről a másikra, számomra akkora képtelenség, hogy nem hiszem, hogy van ember, aki filozófiai kérdésekben megfelelő gondolkodási képességgel rendelkezik, és valaha is ebbe a hibába esne.⁷⁰

Newton visszatérően eljátszott egy mindent átható éter elképzelésével, ami kitölti az ő „abszolút terét”, és azzal a gondolattal, hogy a gravitáció okának egy szellemi közvetítőnek kell lennie, amit ő úgy értett, hogy „Istent” jelenti.

Azt, hogy kiindulási feltételként szükség van éterre, G. de Purucker hangsúlyozta:

Vagy el kell fogadnunk az éter vagy éterek létezését, tehát ezt a rendkívül finom és éterikus szubsztanciát, amely kitölt minden teret, legyen az csillagközi, bolygóközi, atomközi és atomon belüli, vagy el kell fogadnunk a távolba hatást az átvitel közbeeső közvetítője vagy közege nélkül. Az ilyen távolba hatás pedig nyilvánvalóan lehetetlen az összes ismert tudományos modell szerint. Az értelem, a józanész, a logika... megkívánják ilyen egyetemes, mindent betöltő közeg létezését, akármilyen néven is nevezzük azt...⁷¹

Logikusan minden típusú erőt végsősoron valamilyen anyagi – bár nem szükségszerűen fizikai – közvetítő tevékenységének kell létrehozni, amely véges, de lehetséges, hogy fénysebességnél nagyobb sebességgel mozog.

1905-ben Albert Einstein elutasította az étert, mint „fölöslegességet”. Azt azonban felismerte, hogy a gravitációs mezők jelen vannak a tér minden részében, és egy ideig egy „gravitációs éterről” beszélt, de ezt leegyszerűsítette egy üres absztrakcióra, megtagadva tőle bármilyen energetikai tulajdonságot. Az a tény, hogy a térnek tíznél több különböző jellemzője van – dielektromos állandó, rugalmassági tényező, mágneses permeabilitás, mágneses érzékenység, vezetőképességi tényező, elektromágneses hullámimpedancia, stb. – nyilvánvaló jele annak, hogy messze nem üres. De még több értelme van a térre úgy tekinteni, hogy az energia-szubsztanciából *épül fel*, mintsem hogy egyszerűen az tölti ki.

1915-ben Einstein publikálta az általános relativitás elméletét, ami alapvetően a gravitáció elmélete. Nem vonta kétségbe a newtoni elképzelést, ami szerint a tehetetlen tömeg

⁷⁰ Idézve: G. de Purucker: *The Esoteric Tradition*, Pasadena, CA: Theosophical University Press (TUP), 2. kiad., 1940, 443-444. old. lábj. H.P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, TUP, 1977 (1888), 1:490-491.

⁷¹ *The Esoteric Tradition*, 901-902. old. lábjegyzet.

a gravitációs erő oka. Amíg azonban Newton a gravitációs vonzást az anyag sűrűségének tulajdonította, Einstein feltételezte, hogy ugyanaz a mennyiségű anyag („gravitációs tömeg”) valahogyan meggörbíti a hipotetikus négydimenziós „téridő kontinuumot”, és ez a deformálódás keringeti a bolygókat a Nap körül. Más szavakkal a gravitációt nem erőnek tekinti, ami tovaterjed, hanem feltehetően annak az eredménye, hogy a tömegek maguk körül eltorzítják a „téridő szövetét” valamilyen csodálatos módon. Így ahelyett, hogy a Nap vonzaná, a Föld feltehetően a legközelebbi, egyenes vonalnak megfelelő pályát követi, ami számára elérhető a napközi görbült téridőn keresztül.

A relativitás hívei a Nap közelében haladó csillagfény elhajlását főleg a tér görbületének tulajdonítják. A Jupiter távolságában az elhajlás pontosan 0,00078 ívmásodperc lenne, és feltételezik, hogy elhisszük, hogy a „téridő” ezen apró deformálódása azt eredményezheti, hogy egy Jupiter méretű bolygó a Nap körül kering! Ráadásul a „görbült téridő” egy egyszerű geometriai absztrakció – vagy inkább egy matematikai szörnyűség –, és semmilyen formában nem tekinthető a gravitáció magyarázatának. Noha rendszerint kijelentik, hogy a relativitás elméletet megfigyelt bizonyítékok igazolják, vannak alternatív – és sokkal jelentékenyebb – magyarázatok a bizonyítékok felhozott kísérletek megmagyarázására.⁷²

Az általános relativitás elmélet kijelenti, hogy az anyag – függetlenül elektromos töltésétől – csak vonzási gravitációs erőt fejt ki, és csak nagyon apró gravitációs árnyékolást vagy antigravitációs hatásokat enged meg. Továbbá nem jelez előre semmilyen összekapcsolódást az elektrosztatikus és a gravitációs mezők között. Tulajdonképpen Townsend Brown 1929-es úttörő tanulmányát, amely az elektrogravitáció lehetséges felfedezéséről számolt be, azért húzta le a *Physical Review*, mert összeütközésbe került az általános relativitással.

Mezők, húrok, membránok

A kvantummező elmélet szerint a négy elismert erő – a gravitáció, az elektromágnesesség, valamint a gyenge és az erős magerők – azokból az anyagi részecskékből keletkeznek, amik folyamatosan bocsátják ki és nyelik el a különböző típusú erő-hordozó „virtuális” részecskéket (amiket bozonoknak neveznek), amik folyamatosan belibbennek a létezésbe, és eltűnnek onnan. A gravitációs erőről azt feltételezik, hogy a gravitonok közvetítik – amik hipotetikus, tömeg és töltés nélküli, végtelen kicsi részecskék, amik fénysebességgel haladnak. Mivel a gravitonok nyilvánvalóan azonosak az ellenrészecskéikkel, ez az elmélet is nyilvánvalóan kizárja az antigravitációt, és nem tudja megmagyarázni az elektrogravitációt sem.

Ezekre a részecske-kicserélési elméletekre hiányoznak a kísérleti bizonyítékok, és nem világos, hogy a részecske-hatások hogyan tudnak vonzási és taszító erőket létrehozni. A bozonokról néha azt mondják, egy „üzenetet” hordoznak, megmondva az anyagi részecskéknél, hogy közelítsenek vagy távolodjanak – de ez egyáltalán semmit nem magyaráz meg. Ráadásul a sztenderd modellben az erő-hordozó részecskéket, mint az alapvető anyagi részecskéket végtelenül kicsinek, nulla-dimenziós pontszerű részecskéknél tekintik, ami nyilvánvalóan képtelenség. Ezen idealizált elképzelések eredményeként a kvantumszámításokban végtelen mennyiségek bukkannak fel, amiket a „renormalizálásként” ismert trükkkel kell kezelni.

Einstein életének utolsó 40 évét azzal töltötte, hogy megpróbálta úgy kiterjeszteni általános relativitásának geometriai elképzelését, hogy az tartalmazza az elektromágneses kölcsönhatásokat, és egyesítse a gravitáció törvényeit és az elektromágnesesség törvényeit

⁷² Lásd: David Pratt: *Tér, idő, és relativitás*, www.teozofia.hu/Olvasnivalok.

egy egységes mező-elméletben. Sok más matematikus is dolgozott ezen a témán, és ezen elméletek egy része bevezetett egy negyedik, feltekeredett dimenziót. E kísérletek egyiket sem volt sikeres, és egy egységes elmélet keresése tovább folytatódik.

Néhány tudós úgy hiszi, hogy a húr (vagy szuperhúr) elmélet, ami az 1970-es években jelent meg, óriási lépés a „minden elmélete” felé. A húrelmélet kijelenti, hogy minden anyagi és erő jellegű részecske, de még a tér (sőt az idő!) is egydimenziós, rezgő húrokból keletkezik, amik kb. egy billiomod-trilliomod-trilliomod centiméter (10^{-33} cm) hosszúak, viszont nulla a vastagságuk, és amelyek egy tízdimenziós univerzumban tartózkodnak, aminek a hat további térdimenziója felcsavarodik olyan kicsire, hogy nem is észlelhető! Erre az elméletre semmilyen kísérleti bizonyíték nincs, tulajdonképpen az egyedi hurok észleléséhez legalább akkora részecskegyorsítóra lenne szükség, mint a galaxisunk. Ráadásul a húrelmélet matematikája annyira összetett, hogy senki nem ismeri a pontos egyenleteket, sőt, még a megközelítő egyenletek is annyira bonyolultak, hogy mindeddig csak részben sikerült azokat megoldani.⁷³

Néhány tudós úgy véli, hogy a húrelmélet mögött az M-elmélet húzódik meg, ami egy 11 dimenziós univerzumot javasol, amit nem csak egydimenziós hurok népesítenek be, hanem kétdimenziós membránok, háromdimenziós cseppek (hármás membránok) is, valamint magasabb dimenziós entitások is, egészen fel a kilencdimenziósokig (kilencszeres membránok) – azt is beleértve. Még azt is kitalálták, hogy ennek az univerzumnak az alap alkotóelemei a nullaszoros membránok lehetnek.⁷⁴ Az ilyen örült ötletek semmit nem tesznek annak érdekében, hogy jobban megértsük a valódi világot, pusztán azt mutatják, mennyire szürreális tud válni a tiszta matematikai spekuláció.

Nullponti mező

A kvantumelmélet szerint az elektromágneses terek (és más erőterek is) ki vannak téve állandó, teljesen véletlenszerű⁷⁵ fluktuációknak még az abszolút nulla fok (-273°C) elméleti hőmérsékletén is, amikor minden hőmozgás leáll. Ennek eredményeként úgy hiszik, hogy az „üres tér” bővében van a nulla-hőmérsékletű energiának fluktuáló elektromágneses sugárzás mezők (a nullponti mező) és rövid életű virtuális részecskék (a „Dirac-tenger”) formájában.⁷⁶ Hivatalosan a tér minden pontjának végtelen mennyiségű nullponti energiát kell tartalmaznia. Feltételezve az elektromágneses rezgések egy minimális hullámhosszát, a „kvantum vákuum” energiasűrűsége lecsökken a 10^{108} Joule/cm³, még mindig csillagászati értékre!

Azt mondják, annak az oka, hogy normálisan nem vesszük észre ezt az energiát, annak egyenletes sűrűségében rejlik, és a legtöbb tudós örömmel hagyja teljesen figyelmen kívül. Azonban sok kísérletet végeztek el, amelyek eredményeit széles körben úgy tekintik, mint amik összhangban vannak a nullponti energia létezésével. A felületek jelenléte megváltoztatja a vákuum-energia sűrűségét, és vákuum-erőket eredményezhet, mint például a Casimir-hatás – egy vonzó erő két párhuzamos vezető lemez között. Ettől függetlenül sokkal több kísérleti munkára van szükség az elmélet és az alternatív magyarázatok teszteléséhez. A NASA Marshall Space Flight Centere tanulmányozza a nullponti energia munkába állításának lehetőségét űrhajók meghajtására az „Áttörés a meghajtás-fizika terén programja” részeként.⁷⁷

⁷³ Brian Greene: *The Elegant Universe: Superstrings, hidden dimensions, and the quest for the ultimate theory*, London: Vintage, 2000, 19. old.

⁷⁴ Ugyanott, 287-288, 379. oldalak.

⁷⁵ H. P. Blavatsky ezt írja: „Lehetetlen elképzelni bármit, aminek nincs oka; ha megkíséreljük, hogy így tegyünk, megáll az eszünk” (H. P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, Pasadena, CA: Theosophical University Press, 1977 (1888), 1:44.) Ez azt jelenti, hogy rengeteg tudós megállt ésszel jár a világban!

⁷⁶ R. Forward: „Mass modification experiment definition study”, *Journal of Scientific Exploration*, 10:3, 1996, 325-354. old.

⁷⁷ Breakthrough Propulsion Physics, www.grc.nasa.gov/WWW/bpp.

Jóllehet a hagyományos kvantum-elektrodinamika a nullponti mezőt (zero-point field – ZPF) – amit néha a „kvantum-éternek” neveznek – a kvantumelméletből vezet le, és feltételezi, hogy fizikai anyag-energia hozza létre, létezik egy konkurens megközelítés (a sztochasztikus elektrodinamika), ami a ZF-et az univerzum nagyon is valós, belső alapegységének tekinti.

Egyes tudósok elméletei szerint a tömeg, a tehetetlenség és a gravitáció mind kapcsolatban áll a ZPF fluktuáló elektromágneses energiájával.⁷⁸ A tehetetlenségről (egy test ellenállása a mozgásállapotában bekövetkező változással szemben) azt mondják, hogy gyorsulásfüggő, elektromágneses vonzóerő, amely egy töltött részecske és a ZPF közötti kölcsönhatásból származik. A ZPF fluktuációról azt is mondják, hogy annak okai, hogy a töltött részecskék másodlagos elektromágneses mezőket bocsátanak ki, amelyek felkeltenek egy fennmaradó vonzó erőt, a gravitációt. Ebben az elméletben tehát a gravitáció az elektromágnesesség egyik megnyilvánulásaként jelenik meg. Úgy gondolják, hogy egy testet körülvevő ZPF átalakításával lehetségessé válik a tehetetlenségét vagy „tehetetlen tömegét” módosítani és a gravitációt irányítani.

Egyes ZPF-kutatók felvetik, hogy nincs is olyan dolog, mint tömeg, csak töltések, amik kölcsönhatásba lépnek a mindent átjáró elektromágneses mezővel, hogy az anyag illúzióját keltsék.⁷⁹ Mivel azonban nem folytatják azzal, hogy bemutassanak egy konkrét képet arról, mit értenek „töltés” vagy „töltött részecske” alatt, ez az elmélet nem visz túlságosan messzire bennünket. A részecskefizika szabványos modelljében az „alap” töltött részecskéket, mint az elektronok és kvarkok, végtelenül kicsi részecskékként modellezik, amiknek nincs belső szerkezete – ami nyilvánvaló fizikai képtelenség.

A gravitációs ütközés

A gravitáció ütközési elmélete szerint, amely elsődlegesen a XVIII. századból ered a tudós Georges-Louis Le Sage-tól, a gravitációt a fizikai anyag okozza, amit folyamatosan bombáznak különlegesen apró, észrevehetetlen részecskék („gravitonok” – ez a szó különböző dolgokat jelent a különböző elméletekben), amik a térben minden irányban a fénysebességnél sokkal nagyobb sebességgel terjednek. A részecskéknek annyira kicsiknek kellene lenniük, hogy csak alkalmanként ütközzenek a testek anyagi alkotóelemeivel, amiken keresztül haladnak, és így minden alkotóelemnek egyenlő esélye van az ütközésre. Bármely két térbeli test leányékolja egymást néhány graviton-ütközéstől, ami azt eredményezi, hogy egymás irányába „vonzódnak” (vagyis lökődnek) egy olyan erővel, ami a négyzetes fordított arányosság törvényének engedelmessé válik. Le Sage elméletének számos konkurens változata létezik jelenleg a kínálatban. Alapjában két fő csoportra oszthatók: azok, amelyek a részecske- (vagy korpuszkuláris) megközelítést követik, és amelyek felcserélik a graviton-tengert nagyon magas vagy alacsony frekvenciájú elektromágneses sugárral, ami kitölti a teljes teret.⁸⁰

A gravitonok ütközésének az anyaggal rugalmatlannak kellene lennie, különben oda és visszapattannának a két test között, ezzel semlegesítenék az árnyékoló hatást. Egyik általános ellenvetés az, hogy a rugalmatlan gravitonok becsapódásai gyorsan felmelegítenék az összes anyagi testet elképesztően magas hőmérsékletre. Az elmélet védelmezői egyszerűen kijelentik, hogy a testeknek valahogyan annyi hőt kell visszasugározniuk a térbe, mint

⁷⁸ B. Haisch és A. Rueda: „The zero-point field and the NASA challenge to create the space drive”, *Journal of Scientific Exploration*, 11:4, 1997, 473-485. old.; „Questions and answers about the origin of inertia and the zero-point field”, www.calphysics.org/questions.html.

⁷⁹ B. Haisch, A. Rueda és H.E. Puthoff: „Beyond $E=mc^2$ ”, *The Sciences*, 34:6, 1994, 26-31. old.

⁸⁰ Matthew R. Edwards (szerk.): *Pushing Gravity: New perspectives on Le Sage's theory of gravitation*, Montreal, Quebec: Apeiron, 2002.

amennyit felvesznek. Azonban nincs nyilvánvaló bizonyíték, ami ezt alátámasztaná a Föld esetében.

A newtoni elmélet azt feltételezi, hogy a gravitáció azonnal hat, míg a relativitáselméletben fénysebességgel terjed. Néha bebizonyítják, hogy ha a Nap ereje fénysebességgel terjedne, az a Föld keringési sebességét észrevehető mértékben felgyorsítaná – ezt azonban még nem figyelték meg. Tom Van Flandern kettős-pulzár adatokból úgy számítja, hogy a gravitonoknak legalább 20 milliárdszor gyorsabban kell terjedniük a fénynél!⁸¹ Azt, hogy ezek a gravitonok hogyan keletkeznek, és hogyan gyorsulnak fel ilyen hihetetlen sebességekre, senki nem magyarázza meg.

Miközben logikus feltételezni, hogy minden vonzási erő végső soron nyomásból keletkezik,⁸² az ütközési elmélet túlságosan leegyszerűsített, hogy megmagyarázzon minden lényeges tényt. Ahogyan a hagyományos gravitációs elmélet sem, ez sem tudja megmagyarázni, miért kering minden bolygó a Nap körül olyan síkban, amely csak kismértékben tér el a Nap egyenlítői síkjától, vagy miért kering minden bolygó a Nap körül abban az irányban, amerre a Nap forog. Bár a Le Sage-típusú elméletek meg tudják magyarázni a gravitációs árnyékolást (mivel a két vonzásban levő test közé helyezett anyag elnyeli vagy eltéríti a gravitonokat, ezek sem tudják megmagyarázni az antigravitációt és a levitációt, és általában figyelmen kívül hagyják ezeket a kérdéseket. Egyetlen ütközési elmélet képes megmagyarázni a bipoláris erőket, mint az elektromosságot és mágnesességet, és egy ütközéses gravitációs elmélet ezért nem foglalja a gravitáció és az elektromágnesesség közötti kapcsolattal.

A dinamikus éter

Az éterfizika területének kutatói modellek sokaságát fejlesztették ki, hogy megmagyarázzák az anyag és az erő természetét. Az ilyen elméletek már „egységessé váltak” abban az értelemben, hogy a fizikai anyag és az erők a mögöttük húzódó éter tevékenységéből származnak. A szubatomi részecskéket gyakran úgy modellezik, mint önfenntartó örvényeket az éterben, amelyek folyamatosan kisugározzák és elnyelik az éter áramlatait. A tehetetlenséget úgy lehet leírni, mint azt a vonzási erőt, amit a megzavart éter kifejt, amint egy test rajta keresztül gyorsul. Az elektromos töltést úgy lehet lefesteni, mint egy különbséget az éter koncentrációjában, a mágneses erőket pedig az éter körkörös áramlásaként. Egyes kutatók, mint Dan Davidson, azt mondják, hogy amint az elektromos töltés egy gradiens az éterben, úgy a gravitációs erő az elektromos töltés gradiense. Ez azt jelenti, hogy ha az elektromos töltés megváltozik egy atom körül, akkor a gravitációs erő is megváltozik. Ez a jelenség felerősíthető egy adott tömeg magján keresztül átáramló éter szinkronizálásával, akár

⁸¹ Tom Van Flandern: „The speed of gravity – what the experiments say”, *Meta Research Bulletin*, 6:4, 1997, 49-62. old.

⁸² Ha az analógia (mint fenn, úgy lent) szerint gondolkodunk, akkor a mikroszkopikus világ a makroszkopikus világ rendkívül lekicsinyített és felgyorsított változata (lásd: *The infinite divisibility of matter*). Makroszkopikus szinten lehetetlen találni olyan vonzási vagy húzó erőt, ami valójában nem nyomás lenne. Például amikor egy ember „kiszippantódik” egy nyomás alatti repülőgépből, amikor a levegőben levő gép ajtaja kinyílik, akkor valójában kinyomja a „mögötte” levő nagyobb számú molekula bombázása

Ha egy rugalmas folyadékba merülő test sűrűsödő és ritkuló hullámokat bocsát ki, akkor más testeket fog vonzani vagy taszítani attól függően, hogy a hullámhossz a méreteikhez képest nagyon nagy vagy nagyon kicsi. (*Encyclopaedia Britannica*, 9. kiad., 1898, 64. old.) Ez az eset ezért magába foglalja mind a vonzási, mind a taszító erőket, és mindkettő végső soron visszavezethető nyomásokra, de a mögöttük húzódó folyamatok sokkal összetettebbek, mint a repülőgép példája.

forgással, akár haladással, akár szónikus gerjesztéssel, ami azt eredményezik, hogy valamennyi atom együtt rezonál.⁸³

Paul LaViolette kidolgozott egy elméletet, amit „szubkvantum kinetika” néven ismernek, és ami felváltja a XIX. századi mechanikus, semleges éter elképzelését egy folytonosan átalakuló éterével.⁸⁴ A fizikai szubatomi részecskéket és energiamezőket úgy tekintik, mint hullámszerű koncentráció-mintákat az éterben. Egy részecske gravitációs és elektromágneses teréről azt mondják, egyrészt annak eredményei, hogy a különböző fajtájú éteri részecskék vagy éteronok áramlanak keresztül a határaikon, másrészt pedig az ennek eredményeként bekövetkező éteron-koncentráció gradiensnek. A pozitív töltésű részecskék, mint a protonok anyagot vonzó gravitációs völgyeket hoznak létre, míg szemben a hagyományos elmélettel, a negatív töltésű részecskék, mint az elektronok, *anyagot taszító* gravitációs dombokat hoznak létre. Az elektromosan semleges részecskék megmaradnak gravitációsan vonzóknak, mert a proton gravitációs dombja kis mértékben túlsúlyban van az elektron gravitációs dombjához képest.

A legtöbb tudós azt feltételezi, hogy az elektronokat a gravitáció *vonzza*, de ezt soha nem bizonyították kísérletileg a mérések nehézsége miatt. LaViolette abban a kísérletben lát igazolást elméletére, hogy az elektronoknak antigravitációs tulajdonságaik vannak, amit Jevgenyij Podkletnov és Giovanni Modanese végzett 2001-ben, és ez azt mutatta, hogy „egy nagyfeszültségű elektron tengely menti kilövése egy anyag-taszító gravitációs hullámot hoz létre, ami a kilövés irányába halad, és longitudinális taszító gravitációs erőt fejt ki egy távoli próbatömegre”.⁸⁵ Bár az a hipotézis, hogy a negatív töltések antigravitációs mezőket hoznak létre, megmagyarázná a klasszikus Biefeld-Brown effektust (egy nagyfeszültségű kondenzátor negatív elektródájától a pozitív elektródája felé irányuló tolóerő), felveti azt a problémát, hogy miért jöhet létre tolóerő attól függetlenül, hogy a vezető elektróda pozitív vagy negatív.

Olyan úttörő tudósok, mint Nicola Tesla, Louis de Broglie, Wilhelm Reich és Harold Aspden⁸⁶ munkájára építkezve Paulo és Alexandra Correa kanadai tudósok kidolgozták a jelenleg rendelkezésre álló legrészletesebb és kvantitatív modellt a dinamikus éterre, amit éterometria néven ismernek. Ugyancsak kidolgoztak olyan technológiai alkalmazásokat, mint a pulzáló plazma (PAGD) reaktoraik, amik több energiát termelnek, mint ami szükséges a működtetésükhöz, mint az önfenntartó éter-motorjuk és a súlysemlegesítő és anti-gravitátor.⁸⁷

Correa-ék aprólékos és kimerítő kísérleteket végeztek elektroszkópokkal, „orgon akkumulátorokkal” (speciálisan tervezett fém körbekerítésekkel) és Tesla-tekercekkkel, amik tömeg nélküli (nem fizikai), nem-elektromágneses energia mind elektromos, mind nem-elektromos formáinak létezésére mutatnak. Ennek egyik összetevőjének (amit a kémikusok és a klimatológusok „látens hőnek” neveznek) antigravitációs tulajdonságai vannak.⁸⁸ Kimutatva, hogy az éter (vagy az „aether”, ahogyan ők szeretik írni) nem vezethető vissza elektromágneses energiára, világosan feltárják a nullponti energia-modellek nem megfelelőségét. Amikor az elektromos tömegmentes hullámok szembetalálkoznak a fizikai anyaggal (pl. a Föld légkörével), energiát adnak át a töltött részecskéknek, mint pl. az

⁸³ Dan A. Davidson: *Shape Power*, Sierra Vista, AR: RIVAS, 1997, 1-7. old; Dan A. Davidson: „Free energy, gravity and the aether”, 1997, www.keelynet.com/davidson/npap1.htm.

⁸⁴ Paul LaViolette: *Genesis of the Cosmos: The ancient science of continuous creation*, Rochester, VE: Bear and Company, 2004; Paul LaViolette: *Subquantum Kinetics: A systems approach to physics and cosmology*, Alexandria, VA: Starlane Publications, 2. kiadás, 2003 (www.etheric.com).

⁸⁵ www.etheric.com/LaViolette/Predict2.html.

⁸⁶ Harold Aspden (aether physics), www.aspden.org.

⁸⁷ Correa Technologies, www.aetherometry.com/correa_technologies.html; Keith Tutt: *The Search for Free Energy: A scientific tale of jealousy, genius and electricity*, London: Simon & Schuster, 2001, 218-22, 315-7. o.

⁸⁸ Paulo N. Correa és Alexandra N. Correa: *Experimental Aetherometry*, vols. 1, 2A & 2B, Concord: Akronos Publishing, 2001, 2003, 2006 (www.aetherometry.com).

elektronoknak, amikor pedig ezek a töltések lelassulnak, kibocsájtják ezt az energiát elektromágneses energia tranziens, örvényszerű struktúráinak formájában, vagyis fotonokban.

Az éterometria azt javasolja, hogy a bolygók, csillagok és galaxisok forgó és haladó mozgását az éter többszörös léptékű pörgő, örvényszerű mozgása okozza. Az elektromos és a nem-elektromos éterhullámok impulzusokat adnak át például a Földnek, amint elgörbülnek a bolygó felé, és ez az energia-beáramlás nemcsak előrehajtja a Földet, de létrehozza annak gravitációs mezőjét is. Amikor nem-elektromos éterenergia kölcsönhatásba lép fizikai vagy éterikus töltésekkel, akkor ez létrehoz vagy gravitonokat, amelyek egy részecskét vagy testet a nagyobb tömegsűrűség irányába hajtának, vagy antigravitonokat, amelyek az ellenkező irányba hajtják azokat. A gravitációs erők alapvetően elektromágneses erők, amik függenek a polaritástól. Az éterometria azért harcol, hogy a gravitáció végső soron elektrodinamikai vonzás eredménye, ami akkor történik, amikor a leggyakrabban semleges (mindkét polaritású töltések kiegyenlítődvé) anyag kölcsönhatásba lép az éteri rácsozattal, amit azonos fázisú, anyag nélküli töltések hoznak létre. Ugyanakkor az antigravitáció elektrodinamikai taszítás eredménye, ami akkor történik, amikor az anyagnak nettó töltése van, és ugyanolyan töltésű rácsozattal lép kölcsönhatásba.⁸⁹

4. Levitáció és technológia

Mítoszok és megalitik

A megalitikus építmények, amik sok helyen megtalálhatók szerte a világon, végtelen vitákat váltanak ki arról, hogyan épültek. Az elfogadott archeológusok, akik elutasítják azt a lehetőséget, hogy léteztek magasan fejlett civilizációk a távoli múltban, azt állítják, hogy ezeket kizárólag primitív eszközök és nyers erő alkalmazásával építették. Néhány építmény vagy azok egy része épülhetett ilyen módon is. Azonban sok mérnök állítja, hogy egyes építményeket bonyolult, vagy akár lehetetlen lenne napjainkban megismételni, még a legfejlettebb technológia alkalmazásával is. Néhány kötömb tiszta súlya és mérete arra ösztönöz számos kutatót, hogy gondolkodjanak el arról, vajon az ősi építők mesterei voltak-e a levitációs technológia valamilyen formájának.⁹⁰

Az inkák előtti erődítmények Ollantaytambo-ban és Sacsayhuaman-ban a perui Andokban olyan küklopszi falakból áll, amiket szorosan illeszkedő sokszögű kötömbökből építettek, ezek némelyike 120 vagy ennél is több tonna súlyú. Az Ollantaytambo-ban használt tömböket valahogyan átszállították egy kőbányából, ami egy másik hegy tetején található 11 km-re, és a szállításnak útját állta egy folyó kanyonja, aminek 305 m magas, függőleges sziklafala van. A Tiahuanaco (Tiwanaku)-ban, a bolíviai Titicaca tónál található romokban kb. 100 tonnás kötömbök találhatóak, amelyeket az 50 km-re levő kőbányából szállítottak át.⁹¹ A helyi Aymara indiánok szerint az építményt „az idők kezdetén” építették Viracocha alapítóisten és követői, akik a kőveket „a levegőn át vitték egy trombita hangjára”. Egy másik

⁸⁹ *Aetherometry and gravity: an introduction*, davidpratt.info.

⁹⁰ Az akusztikai és mágneses levitációs technikákat jelenleg fejlesztik a hivatalos tudomány tudósai, hogy egy olyan fizikai emelő erőt hozzanak létre, ami erősebb a gravitációnál, és nem módosítja a gravitációt vagy hoz létre antigravitációs erőt.

⁹¹ Paul LaViolette: *Genesis of the Cosmos: The ancient science of continuous creation*, Rochester, VE: Bear and Company, 2004, 343. old; Ian Lawton and Chris Ogilvie-Herald: *Giza: The truth*, London: Virgin, 1999, 201. old

motívum szerint „mennyei tüzet” teremtettek, ami elemésztette a köveket, és lehetővé tette, hogy a hatalmas tömböket kézzel felemeljék, „mintha csak parafából lennének”. Egy maya legenda szerint a Yucatán-félszigeten található Uxmal-i építményt egy törpe faj emelte, amely képes volt a súlyos köveket a helyükre vinni füttyüléssel.⁹²

A legendák arról, hogy okkult erőket alkalmaztak a kőtömbök felemelésére és szállítására tulajdonképpen egyetemesek. Például a hagyomány szerint a mikronéziai Pohnpei szigetén levő Nan Madol megalitikus városát Olosopa és Olosipa istenkirályok építették, akik mágikus varázslatot használtak ahhoz, hogy a hatalmas kövek „úgy repüljenek a levegőben, mint a madarak.”⁹³ A Húsvét-szigeteken levő hatalmas kőszobrokról vagy *moai*-król (több közülük olyan magas, mint egy 3 szintes épület) szóló legendák elmondják, hogy a varázslók vagy papok *mana*-t vagy gondolaterőt használtak, hogy azokat a levegőn keresztül vigyék vagy lebegtessék.⁹⁴

A korai görög történészek szerint Théba ősi városának falait Amphion, Jupiter fia építette, aki a hatalmas köveket „hárfájának zenéjére” mozgatta, miközben „dalaitól még a kövek és a vadállatok is utána mentek”. Egy másik változat azt állítja, hogy amikor játszott „arany lantján hangosan és tisztán, nála kétszer nagyobb kövek követték lábnyomait”. A X. századi arab történész, Mas’di azt írta, hogy a piramisok építéséhez az ősi egyiptomiak bizonyos karaktereket tartalmazó papiruszt helyeztek a kőtömbök alá, majd egy eszközzel ütöttek rájuk, ami olyan hangot adott ki, amitől azok felemelkedtek a levegőbe, és több mint 86 méternyi távolságot haladtak.⁹⁵

Az ősi egyiptomi építészek teljesítményei még néhány meglehetősen ortodox kutatónál is azt eredményezte, hogy elgondolkodtak azon, vajon nem levitációt alkalmaztak-e.⁹⁶ Például a Nagy Piramisban levő Királykamra mennyezete 65 m magas, és hatalmas, mintegy 70 tonna súlyú márványtömbökből áll. Sőt, mi több, a Gizai fennsíkon álló nagyobb templomok – a Szfinx melletti kettő, valamint a második és a harmadik piramis mellettiek – olyan kolosszális mészkő tömbökből állnak, amiknek a súlya 50 és 200 tonna közötti, és egymás tetejére vannak helyezve. A legnagyobbak 9 m hosszúak, 3.6 m szélesek és 3.6 m magasak. Érdeemes megjegyezni, hogy csak néhány olyan daru van jelenleg a világon, ami képes felemelni 200 tonnánál nagyobb súlyú tárgyakat.⁹⁷

A legnagyobb kőtömbök, amik ismert, ember által készített építményekben felhasználtak, az ősi emelvényen, Jupiter római temploma alatt található Baalbek-ben, Libanonban. A templom alapját egy küklopszi tartófal zárja körbe. Ennek nyugati oldalán, az ötödik szinten 10 m-es magasságban található három kolosszális, Trilithon-nak nevezett kőtömb, amelyek mérete egyenként 19.5 m hosszú, 4,5 m magas és 3.5 m széles, a súlyuk pedig az 1000 tonna körül jár. A kövek olyan tökéletesen illeszkednek egymáshoz, hogy még egy kés pengéjét sem lehet közéjük nyomni. A kőfejtőben, kb. 500 m-re ott maradt egy negyedik, még nagyobb kőtömb, aminek 1200 tonna a súlya, és az alsó része még mindig az alapközethez csatlakozik. A Trilithon alatti kősor hét óriási kőtömbből áll, amiknek súlya egyenként kb. 450 tonna.

Nincsenek nyomai utágnak, ami a kőbányához vezetne, és nincs nyoma semmilyen rámpának. Ugyancsak nincs semmilyen írott feljegyzés arról, hogyan épült az emelvény. A helyi arab legendák szerint Baalbek első erődítménye az özönvíz előtt épült, majd azt követően újjáépítette egy óriás faj. A föníciai történész, Sanchoniatho azt állította, hogy

⁹² Andrew Collins: *Gods of Eden: Egypt's lost legacy and the genesis of civilisation*, London: Headline, 1998, 58-62. old.

⁹³ Graham Hancock és Santha Faiia: *Heaven's Mirror: Quest for the lost civilization*, London: Michael Joseph, 1998, 235. old.

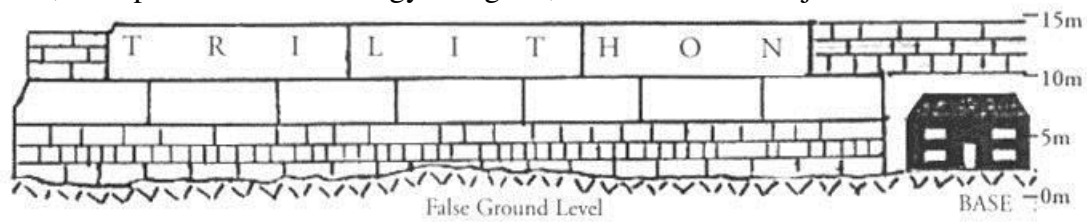
⁹⁴ [Easter Island: land of mystery](http://davidpratt.info), 5. fejezet, davidpratt.info.

⁹⁵ *Gods of Eden*, 35-37, 62-63. old.

⁹⁶ *Giza: The truth*, 198-210. old.

⁹⁷ Robert Bauval és Graham Hancock: *Keeper of Genesis*, London: Heinemann, 1996, 28-29. old.

Libanon első városa BÍblos volt, amit Ouranus isten alapított, aki küklopszi építményeket tervezett, és képes volt a köveket úgy mozgatni, mintha azoknak saját életük lenne.

4.1 ábra A súlyos Trilithon Baalbek-ben.⁹⁸

(A körvonalazott kétszintes házat a lépték kedvéért helyeztük el.)

4.2 ábra Trilithon egy másik nézetből.

4.3 ábra A „Déli kő” még mindig a kőfejtőben van Baalbek-ben.⁹⁹

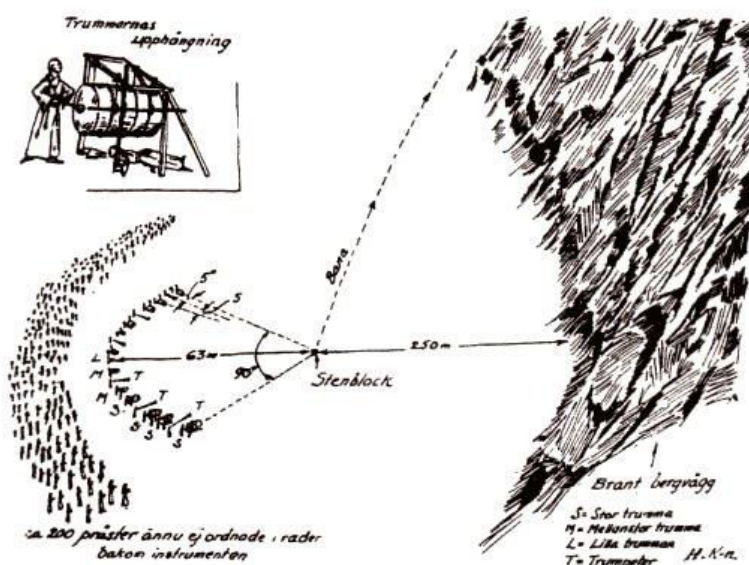
A tibetiek között

⁹⁸ Andrew Collins: „Baalbek, Lebanon’s sacred fortress”, www.andrewcollins.com/page/articles/baalbek.htm; *Gods of Eden*, 63-64. old; David Hatcher Childress: *Lost Cities of Atlantis, Ancient Europe & the Mediterranean*, Stelle, IL: Adventures Unlimited Press, 1996, 31-36, 48-50. old; Christian and Barbara Joy O’Brien: *The Shining Ones*, Kemble, Cirencester: Dianthus Publishing, 2001, 265-282. old

⁹⁹ *The Shining Ones*, 269. old. www.lessing4.de/megaliths/non_europ.htm

Bizonyítékot arra, hogy világszerte létező legendáknak az akusztikus levitációról megvan az valódi alapjuk, Henry Kjellson svéd mérnök szolgáltatott, aki az 1950-es években feljegyezte két különböző nyugati utazó tapasztalatait, akik állítólag szemtanúi voltak Tibetben a szónikus technológia bemutatásának.¹⁰⁰ Mivel a következő beszámolók egyike sem ellenőrizhető, a szkeptikusok feltételezik, hogy Kjellson valószínűleg maga találta ki azokat.

Egy tibeti kolostor meglátogatása során, amely a fővárostól, Lhasa-tól délkeletre található, a svéd Dr. Jarl-t elvitték egy rétre, ahol egy magas sziklafal volt északnyugatra. Körülbelül 250 m magasan a sziklafal oldalán volt egy bejárat egy barlangban, amellyel szemben egy széles kiugró rész volt, amin a szerzetesek egy kőfalat építettek. A földre beágyazva 250 m-re a sziklafal lábától volt egy nagy kőlap, azon egy tál alakú mélyedés. Egy 1.5 m hosszú, 2 m széles és 1 m magas kőtömböt kézi erővel betettek a mélyedésbe. A szerzetesek 19 hangszerrel – amiből 13 dob, 6 pedig nagyon hosszú trombita volt – kb. 90 fokos ívben helyezkedtek el, 63 m-re a kőlaptól. Az egyik végükön nyitott dobokat a kőtömb felé irányították. Minden hangszer mögött 8-10 szerzetes sorakozott fel. Az ív közepén levő szerzetes elkezdett kántálni, és egy ritmust ütni egy kicsi dobon, majd a többi hangszer is bekapcsolódott. 4 perc múlva a nagy kőtömb elkezdett imbolyogni, majd felemelkedett a levegőbe oldaláról oldalára gördülve. Minden hangszer folyamatosan a kőre volt irányítva, ahogyan az egyre gyorsulva emelkedett felfelé, és végül leesett a sziklapárkányra. A szerzetesek folytatták ezt a tevékenységet, 5-6 kőtömb/óra sebességgel. A 200 körüli, a hangszerek mögött felsorakozott szerzetes szerepe nem volt világos, egy lehetséges magyarázat, hogy ők valamilyen összehangolt pszichokinézist használtak a kövek lebegésében segítségére.

4.4 ábra Dr. Jarl vázlata, ami azt mutatja, a tibeti szerzetesek hogyan tudták felemelni s kőtömböket a levegőbe a hang erejét használva.

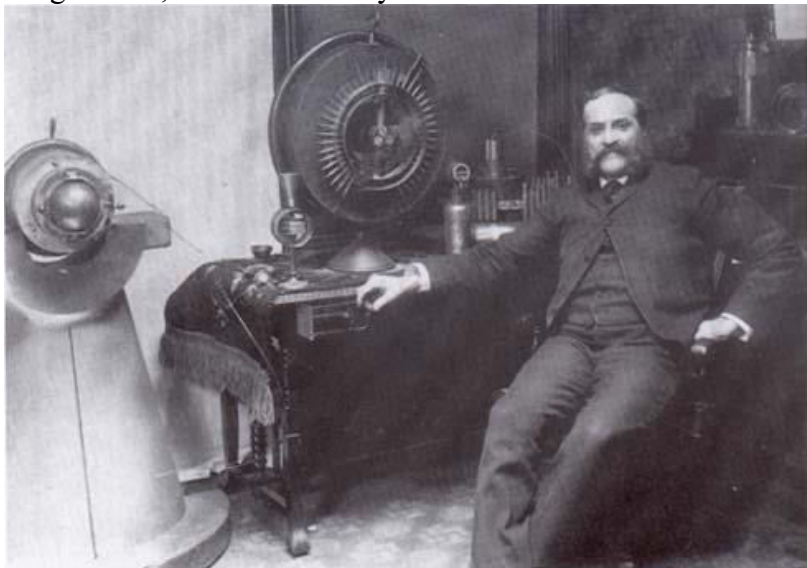
A második eset szereplője egy osztrák, név szerint Linauer, aki egy távoli kolostorban, Tibet északi részén tartózkodott az 1930-as években, és szemtanúja volt két furcsa hangszer bemutatásának, amikkel kőtömbök súlytalanságát lehetett kelteni. Az egyik egy különösen

¹⁰⁰ Collins, *Gods of Eden*, 66-72. old.

nagy gong volt, 3.5 m átmérőjű, aminek a középső körterülete nagyon puha aranyból állt, majd egy tiszta vasból álló gyűrű következett, végül pedig egy különösen kemény bronz gyűrű. Amikor megütötték, rendkívül mély puffanás hallatszott, ami szinte azonnal elhalt. A második hangszer ugyancsak három különböző fémből állt, volt egy féltőjás alak, mint egy étikagyáló, kb. 2 m hosszú és 1 m széles, húrok voltak kifeszítve homorúan az üreges felszíne fölött. Linauer-nek azt mondták, hogy nem hallható rezonancia-hullámokat bocsát ki, amikor a gongot megütik. A két eszközt együtt használták egy pár hatalmas ernyővel, amiket úgy állítottak be, hogy egy háromszög alakú elrendezést formázzanak a hangszerekkel. Amikor a gongot megütötték egy hatalmas ütővel, hogy rövid, alacsony frekvenciájú hangok sorozatát hozzák létre, akkor egy szerzetes fel tudott emelni egy nehéz kötömböt egy kézzel. Linauer-t úgy tájékoztatták, hogy ez volt az a mód, ahogyan az őseik építették a védőfalakat Tibet körül, és hogy ilyen eszközökkel a fizikai anyagot el is lehet porlasztani.

Keely és Leedskalnin

A philadelphiai John Ernst Worrell Keely (1827-1898) olyan ember volt, aki nyilvánvalóan messzire jutott a hang titkainak feltárásában. 50 évet töltött olyan eszközök széles választékának kifejlesztésével és finomításával, amik „rezonáló rezgési erőt” vagy „éter erőt” használtak tárgyak lebegtetéséhez, nagy kerekek forgatásához, kövek szétporlasztásához és erőgépekhez. Sok meggyőző bemutatót végzett a laboratóriumában tudósok és más érdeklődő személyek számára. Megpróbálta eszközeit kereskedelmi termelésbe állítani, ezt azonban meggátolta az a tény, hogy azokat hozzá kellett hangolni a működtető testi rezgéseikhez, valamint a környezethez is.¹⁰¹

4.5 ábra John Keely.

Keely számos eszközt épített a gravitáció manipulálására.¹⁰² Ezek egyike a „rezonancia átvivő” volt, egy kb. 30 cm átmérőjű réz gömb, ami egy Chladni-lemezt és különböző fémsöveket tartalmazott, amiknek a helyzetét egy kapcsológombbal lehetett

¹⁰¹ H.P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, Pasadena, CA: Theosophical University Press, 1977, 1:554-566.

¹⁰² Theo Paijmans: *Free Energy Pioneer: John Worrell Keely*, Lilburn, GA: IllumiNet Press, 1998, 58, 144, 200, 207-212. old; Clara Bloomfield Moore: *Keely and his Discoveries: Aerial navigation*, London: Kegan Paul, Trench, Trübner & Co., 1893, Mokelumne Hill, CA: Health Research, 1971, 106, 122-123. old; Dale Pond: *Universal Laws Never Before Revealed: Keely's secrets*, Santa Fe, NM: Message Company, 1996, 54-60, 214-217, 232-234, 257. old. (www.svpvri.com), Dan A. Davidson: *Energy: Breakthroughs to new free energy devices*, Greenville, TE: RIVAS, 1990, 12-13. old.

állítani. A gömböt egy fém állvány tartotta, aminek az alapjából körben kicsi, néhány cm-es, különböző hosszúságú és méretű fém rudak álltak ki, amik úgy rezegtek, mint a hangvillák, amikor ujjal megpendítették. Az egyik kísérletben az átvívót hozzákötötte egy aranyból, platinából és ezüsből készült vezetékkel egy vízzel töltött üvegkancsó tetejéhez. Amikor a helyes akkordot megszólaltatta egy citera húrjain, a kb. 90 dekás fémgolyók felemelkedtek a kancsó aljáról, amíg elérték a fém tetőt, és ott maradtak, amíg egy másfajta hangot nem játszott, aminek eredményeként ismét lesüllyedtek. A szemtanúk elmesélik további kísérletek megtekintése után, Keely hogyan tudta a nehéz acélgolyókat a levegőben mozgatni úgy, hogy egyszerűen egy szájharmonikafélén játszott. Az átvívó ugyanezen elrendezését használva, húr és hangszeret hozzákötve, képes volt egy 3.6 kg-os repülőgépmodellt felemelni a levegő, letenni, vagy körbe-körbe röptetni olyan mozgással, „ami puha volt, mint egy bogáncspihe”. Fel tudott emelni rendkívül nehéz súlyokat is úgy, hogy hozzákötötte azokat a saját magára szerelt vibrációs eszközökhöz. Több ember volt a szemtanúja, hogy ő maga levitált, és egy 3 tonnás öntöttvas gömböt vitt ilyen módon, de annak is, hogy még súlyosabbá tette azt, és úgy merült el a talajban, mintha az mocsár lenne.

Keely a tárgyak mozgatásához szükséges vibrációs erőt képes volt úgy katalizálni, hogy változatos hangszereket használt, mint trombitákat, kürtöket, harmonikákat, hegedűket és citerákat, és még füttyüléssel is képes volt a berendezést működtetni. Egy szkeptikus azonban azt állította, hogy Keely nem azért játszott hangszereken, hogy rezonáló rezgést keltsen, hanem hogy jelt adjon az épület másik részén levő cinkostársnak, hogy az mikor kapcsolja be és ki a sűrített levegőt, ami feltehetően meghajtotta „fondorlatos” eszközeit!

Edward Leedskalnin olyan ember volt, aki egy közelebbi korban kijelentette, hogy ismeri a titkot, hogyan épültek a piramisok és más megalitikus építmények.¹⁰³ Floridában, Miami közelében, egy Korall Kastélynak nevezett helyen élt, amit óriási koralltömbökből épített magának, amelyek súlya elérte a 30 tonnát. 28 év alatt, egyedül dolgozva, modern építőgépek használata nélkül kibányászott és felállított összesen 1100 tonnát. Nagyon titkolózó volt, és általában éjszaka dolgozott. 1952-ben úgy halt meg, hogy nem árulta el építészeti technikáinak titkát, mérnökök és kormányhivatalnokok látogatásainak ellenére sem. Néhány tizenéves, aki kikémlelte őt egyik éjszaka, azt állította, hogy látta őt „koralltömböket lebegtetni a levegőben, mintha azok hidrogén ballonok lennének”. Széles körben azt gondolják, hogy felfedezett valamilyen eszközt, ami helyileg megfordítja a gravitáció hatását. Leedskalnin megmaradt műhelyének tartalma és fényképes bizonyítékok alapján Chris Dunn mérnök úgy véli, hogy egy rádiójelet hozott létre, amittől a korall rezegni kezdett a rezonancia frekvenciáján, majd elektromágneses mezőt alkalmazott, hogy megrántsza az atomok mágneses pólusait, és így azokat a Föld mágneses tere taszítani kezdte.

¹⁰³ Christopher Dunn: *The Giza Power Plant: Technologies of ancient Egypt*, Santa Fe, NM: Bear & Co, 1988, 109-119. old; Frank Joseph: „Mysteries of Coral Castle”, *Fate*, 1998, www.parascope.com/en/articles/coralCastle.htm; Kathy Doore: „The enigma of Coral Castle: a geomantic wonder”, www.labyrinthina.com/coral.htm.

4.6 ábra A 9 tonnás kapu a Korall Kastélyban. Eredetileg forgóajtóként működött, a 2.5 m magas kapu tökéletesen van beállítva és kiegyensúlyozva, és így egy gyerek is ki tudja nyitni egy ujjal megnyomva.¹⁰⁴

Schauberger és a természet levitációja

A repüléstani szakértők szerint az egyszerű dongó repülése rejtély, ami szembeszáll a fizika hagyományos törvényeivel, mivel a szárnyai nem csapkodnak elég gyorsan, hogy elegendő emelőerőt hozzonak létre. Az orrszarvú bogárnak szintén nem szabadna repülnie, mivel testtömege teljesen kívül esik a szárnyfelületének megfelelő arányán. Egyes írók úgy gondolják, hogy levitációs erők segítenek megmagyarázni, hogy repülnek a madarak és a rovarok, és hogyan úsznak a halak.

Viktor Schauburger (1885-1958), osztrák tudós és feltaláló úgy gondolta, hogy a gravitáció mellett egy levitációs elv is működik a természetben, ami minden felfelé irányuló energiaáramlást, felemelkedést és felfelé növekedést irányít. Élete korai éveiben erdészként az alpesi vadonban megfigyelte, a nagy hegyi pisztrángok hogyan tudnak mozdulatlanul lebegni a legerősebb áramlásban is, legfeljebb alkalmanként kicsit mozdítva farkúszóikon. Ha megriasztják őket, villámgyorsan rugaszkodnak el *felfelé*, ahelyett, hogy megengednék az áramlásnak, hogy lefelé vigye őket. A pisztráng és a lazac képes felugrani magas vízeséseken (akár 60 m magasra is) kicsinek látszó erőfeszítéssel. Schauburger figyelte a pisztrángok táncát a vad, pezsgó vízben egy vízesés alján, majd azok kijöttek a pezsgó vízből, és mozdulatlanul úsztak felfelé. Kidolgozott egy elméletet, hogy a víznek a forrástól a tengerig vezető gravitációs erején túl van egyfajta „levitációs” energia áramlása is az ellenkező irányba.

Egyik kísérletében Schauburger 100 liter forró vizet öntött egy patakba. Bár ez nem okozott észrevehető vízmelegedést, egy kb. 150 m-re lefelé pihenő pisztráng azonnal nagyon izgatottá vált, elkezdett csapkodni a farkával, egyfolytában visszafelé úszott, ahogyan küzdött azért, hogy megtartsa helyzetét. Végül lefelé sodródott, és csak sokkal később tért vissza. Schauburger arra következtetett, hogy a forró víz tönkretette a levitációs energia felfelé történő áramlását. Egy holdfényes téli éjszakán tojás alakú, fej nagyságú köveket látott felemelkedni egy mély tó felszínére, és arra következtetett, hogy a hideg és a kövek fémes

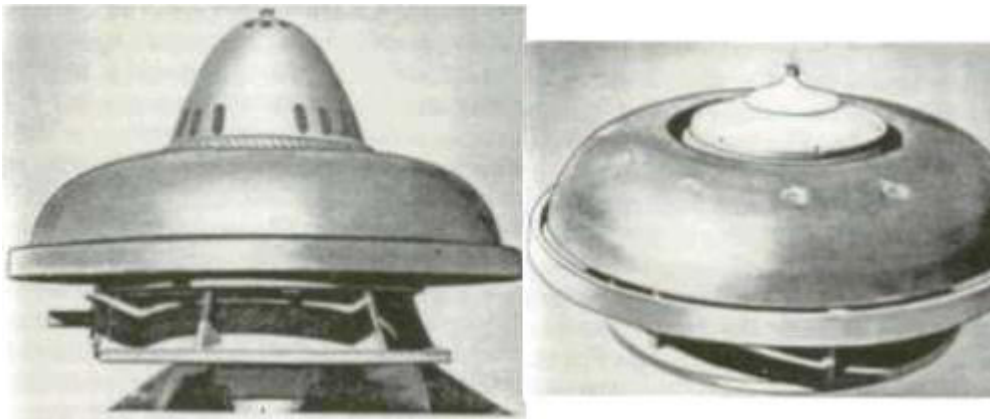
¹⁰⁴ <http://coralcastle.com>.

összetétele (különösen azok kovartartalma) volt felelős a levitációs energiák megbabonázásáért.

Schauberger meglepődött, amikor azt találta, hogy a moszatok a köveken egy árnyékos hegyi patakban *felfelé* mutatnak, valahogyan ellenállnak a gyors áramlás nyomásának. Úgy tekintette, ez megbízható jelzője a patak egészségi állapotának, mert azt mutatja, hogy az anyag lefelé ható gravitációs áramlása és az energia felfelé történő levitációs áramlása egyensúlyban van. Azonban ha a patakot az erdőirtás miatt közvetlen napfény éri, a víz melegebbé válik, kevésbé sűrűvé, és a moszatok hegyei lefelé mutatnak. Napjainkban eredeti vadont nehéz találni az ember fosztogató kezei miatt.

Schauberger azon dolgozott, hogy kifejlesszen energia-létrehozó gépeket, amik egyedül az alak, a forma és a mozgás erejével képesek utánozni a természet folyamatait. Amíg napjaink fő energia-technológiai kifelé irányuló robbanást használnak, mint az üzemanyag elégetést vagy atomhasadást, az ő gépei befelé csavarodó mozgás, vagy *belső robbanás* alapján működtek. Ezt írta: „Ha a víz vagy a levegő egy oszcillációs csavarodó formába forog bele, amit 'kolloidálisnak' neveznek, akkor ez energia-fokozódást eredményez, ami hatalmas erővel levitációt okozhat.” Az örvénylő mozgás, 15-20,000 fordulat/perc-es forgási sebességgel gyors lehűléssel jár, amit erős vákuumhatások hoznak létre a gépeiben. Egyes kutatók úgy gondolják, hogy az anyag átalakulása éterikusabb állapotokba és valódi levitációs erők előállítása szintén megtörtént azokban.

A részletes jelentések a kísérleteiről és a tervek változatai általában hiányoznak, de úgy tűnik, erőfeszítései legalább is részleges sikert hoztak. A II. világháború alatt arra kényszerítették, hogy a nácioknak dolgozzon, és kifejlesztett kicsi „repülő csészealjakat”. Az egyik bevont tudós azt jelentette, hogy az egyik modellje első próbálkozásra működött, váratlanul kilőtte magát felfelé, kékeszöld, majd ezüstszerű sugarat húzott maga után, és a hangár tetejének ütközve megsemmisült. A háború végén Schauburger kutatásait az amerikaiak és az oroszok is vizsgálták, de a nyilvános jelentések szerint egyiket sem fejlesztették tovább. A legutóbbi időkben ismét feltámadt az érdeklődés forradalmi gondolatai iránt.¹⁰⁵

4.7. ábra Schauburger repülő csészealjainak két prototípusa, kb. 65 cm átmérőjűek.

5. Emberi levitáció

¹⁰⁵ Callum Coats: *Living Energies: An exposition of concepts related to the theories of Viktor Schauburger*, Bath: Gateway Books, 1996; Olaf Alexandersson: *Living Water: Viktor Schauburger and the secrets of natural energy*, Bath: Gateway Books, 1996; John Davidson: *The Secret of the Creative Vacuum*, Saffron Walden, Essex: Daniel Company, 1989, 246-262. old; Nick Cook: *The Hunt for Zero Point*, London: Arrow, 2002, 296-328. old; www.schauberger.co.uk.

Több mint 200 keresztény szent vallási elragadtatásukban – általában önkéntelenül – megtörtént levitációjáról vannak beszámolók, és néhány esetben ezeket szemtanúk meggyőző száma bizonyította.¹⁰⁶ Például a XVI. századi rejtélyes Avilai Szent Terézt sokszor megfigyelték, jellemzően, amikor mély imába merült, hogy bárhol felemelkedett a méteres magasságtól egészen a helység mennyezetéig. Amikor úgy érezte, egy „támadás” közeledik, arra kérte zárdabeli nővéreit, tartsák lenn, bár ez nem mindig sikerült. Egyszer, miközben úrvacsorát kapott az avilai püspöktől, érezte, hogy a térdei elkezdtek emelkedni a földtől, így belekapaszkodott a rácsozatba. Miután azonban megkapta a szentséget, elengedte az, és felemelkedett a levegőbe.

A XVII. századi ferences szerzetes, Copertinoi Szent József misék alatt kezdett el levitálni, és gyakran az egész gyülekezet szeme láttára. Egyszer miközben sétált a kolostor kertjében, fellebegett egy olívafa ágai közé, és egy fél óráig ott maradt egy ágon térdelve, miközben a vékony ág alig mozdult meg a súlya alatt. Mivel nem tudott lemászni, miután elmúlt az elragadtatása, meg kellett várnia, hogy egy létrát hoznak neki. 35 évig el volt tiltva minden nyilvános misétől, ennek ellenére nemcsak a pápa és rendtársai előtt levitált, hanem Európa nemesi vezetői, sőt, a filozófus Leibniz előtt is. A pápai udvarnál szolgáló spanyol nagykövet látta őt egy tömeg feje fölött elrepülni Szűz Mária szobrához, ahol lebegni kezdett. Miután szokásos sikoltását hallatta, visszarepült, a nagykövet feleségét pedig újra kellett éleszteni sók szagoltatásával. Brunswick hercege egy lépcsőn állva maga figyelte meg József egyik levitációját. Miután végignézett egy második levitációt is, otthagya lutheránus hitét, és katolikussá vált. Osimo-ban József 2.5 m magasra repült a levegőben, hogy megcsókolja Jézus egyik szobrát, majd elvitte azt a cellájába és azzal együtt lebegett. Beszámoltak arról is, hogy felkapott egy másik szerzetest, és körbevitte a levegőben a teremben.

A XIX. századi spiritizmus évkönyvei sok hivatkozást tartalmaznak emberi levitációra, csakúgy, mint arra, hogy asztalok, székek és más tárgyak könnyűvé vagy nehezzé váltak, lebegtek és emberi érintés nélkül mozogtak.¹⁰⁷ Mindenkinél híresebb levitáló a médium Daniel Dunglas Home volt. Az első feljegyzett levitációja 1852 augusztusában történt egy szeánszon. Hirtelen „felemelkedett a levegőbe. ... Fejétől a lábáig remegett, ahogy az élvezet és a rettegés érzelme harcolt benne. ... Újra és újra felemelkedett a földtől, és harmadjára eljutott a lakás mennyezetéig, amit kezeivel és lábaival gyengéden megérintett”.

Később képessé vált akaratlagosan is levitálni, és úgy hitte, a „szellemek” emelik fel. Egy 30 évet felölelő nyilvános pályafutás során emberek százai voltak szemtanúi a levitációinak. A leghíresebb eset akkor történt, amikor Lord Adare, Lindsay ura társaságában és egyik barátjuk előtt kilebegett egy londoni ház ablakán, és belebegett egy másikon. A kiváló angol tudós, Sir William Crookes több alkalommal látta őt levitálni, és igazolta, hogy nem szemfényvesztésről volt szó. Egyik alkalommal Crookes felesége, aki Home mellett ült, felemelkedett a földről a székében.¹⁰⁸

A bűvész Harry Kellar, aki élvezte, hogy a nézőkben bemutatja, a médiumok hogyan csinálták a trükkjeiket, leírja, hogy az 1870-es években egy világszerte útja során látott egy zulu boszorkány-gyógyítót transzba esni, amikor hirtelen „a legnagyobb elképedésemre a

¹⁰⁶ Rodney Charles és Anna Jordan: *Lighter than Air: Miracles of human flight from Christian saints to native American spirits*, Fairfield, IO: Sunstar Publishing, 1995, 155-180. old; Stuart Gordon: *The Paranormal: An illustrated encyclopedia*, London: Headline, 1992, 395. old; Brian Inglis: *The Paranormal: An encyclopedia of psychic phenomena*, London: Paladin, 1985, 159-160. old; Richard S. Broughton: *Parapsychology: The controversial science*, New York: Ballantine Books, 1991, 52-53. old.

¹⁰⁷ William Crookes: *Researches in the Phenomena of Spiritualism*, London: J. Burns, 1874, Pomeroy, WA: Health Research, 9-19, 21-43, 88-91. old; H.P. Blavatsky: *Isis Unveiled*, Pasadena, CA: Theosophical University Press, 1972 (1877), 1:202-204, 358-359.

¹⁰⁸ *Researches in the Phenomena of Spiritualism*, 89-90. old; Gordon: *The Paranormal*, 395-396. old; Inglis: *The Paranormal*, 161. old.

fekvő test lassan felemelkedett a földről, és felfelé lebegett a levegőbe kb. 1 m magasra, ahol egy ideig lebegett, fel és le mozogva”. 1882-ben kihívta William Eglinton médiumot, hogy végezzen néhány olyan mutatványt, amit a bűvész nem tud megismételni. Ekkor Eglinton levitálni kezdett, és felvitte magával Kellart is a levegőbe a lábainál fogva – ez olyan teljesítmény volt, amiről Kellarnak be kellett vallania, hogy nem tudott megmagyarázni.¹⁰⁹

Eusapia Palladino olasz médium esetenként szintén szokott levitálni, és képes volt a tárgyak súlyát megnövelni és lecsökkenteni is. Paranormális képességeit európai tudósok által végzett kutatásokban igazolták a XX. század fordulóján. Miután szemtanúja volt bemutatónak, a francia csillagász, Camille Flammarion kijelentette, hogy a levitáció többé nem lehet kérdésesebb, mint hogy a vasat vonzza-e a mágnes.¹¹⁰

Az 1920-as években Carlos Mirabelli brazil médium elképesztő jelenségeket produkált kutatási körülmények között. Elhunyt személyek teljes alakos materializációi jelentek meg az ismerős szemtanúk előtt, amik képesek voltak beszélgetni a kutatókkal, megérinteni és megérintetni. Képes volt levitálni is, és percekig lebegve maradni. Egy másik példában egy szék, amiben Mirabelli ült, addig emelkedett a levegőbe, amíg két méterre nem került a földtől, ahol két percig ott maradt.¹¹¹ Médiumok levitációjáról azóta is gyakran beszámolnak a spiritiszta magazinok, de amennyire tudjuk, nincs olyan médium, aki csalás-biztos körülmények között lenne képes azt végrehajtani.

5.1 ábra A levitáló Mirabelli.

A levitáció a katolikus egyház egyik kritériuma a démoni megszálláshoz. 1906-ban egy 16 éves iskolás lány Dél-Afrikából, Clara Germana Cele, aki állítólag megszállott volt, felemelkedett 1,5 méterre a földtől, néha függőlegesen, néha vízszintesen. Amikor meghintették szentelt vízzel, leesett.¹¹²

¹⁰⁹ Inglis: *The Paranormal*, 161-162. old.

¹¹⁰ Brian Inglis: *Natural and Supernatural: A history of the paranormal*, Bridport, Dorset: Prism Press, Lindfield, NSW: Unity Press, 1992, 425. old.

¹¹¹ Brian Inglis: *Science and Parascience: A history of the paranormal, 1914-1939*, London: Hodder and Stoughton, 1984, 224. old.

¹¹² Rosemary Ellen Guiley: *The Encyclopedia of Ghosts and Spirits*, New York: Checkmark Books, 2. kiad., 2000, 221. old.

A XIX. század közepén Chandernagore főbírója, Louis Jacolliot beutazta egész Indiát, hogy többet tudjon meg a csodatevő fakírokról. Szentanúja volt sok különleges jelenségnek, amiket megpróbált objektív, előítélet-mentes módon szemlélni. Varanasi-ban (Benares) találkozott egy Covindasamy nevű fakírral, aki különböző paranormális jelenséget mutatott neki. Egyik alkalommal keresztbe tette a karjait a mellkasa előtt, és lassan felemelkedett 25-50 cm-re, és a levegőben maradt több mint 8 percig.¹¹³ Egy másik levitációját Jacolliot a következőképpen írta le:

Botjára támaszkodva egyik kezével, a fakír fokozatosan felemelkedett kb. 70 cm-re a földtől. A lábait keresztbetette maga alatt, és nem változtatott a testhelyzetén... Több, mint 20 percig próbáltam megérteni, hogyan tudott Covindasamy lebegni a gravitáció összes ismert törvényével szemben, de ez meghaladta a felfogóképességemet. A bot nem nyújtott neki látható támaszt, és nem is volt látható érintkezés a bot és a teste között, csak a jobb kezén keresztül.¹¹⁴

Hasonló jelenetről számolt be John Keel amerikai újságíró. Sikkim-ben utazgatva az 1950-es években, találkozott egy öreg lámával, aki bemutatta neki levitálási képességét.

Egy kézzel megfogta a botja végét, ami egy kb. 130 cm-es, súlyos faág volt, az erőfeszítéstől kicsit összehúzta szemöldökét, majd lassan felemelte a lábait a földről, amíg végül keresztbetett lábbal a levegőben ült! Nem volt semmi sem mögötte, sem alatta. Az egyedüli támasza a botja volt, amit az egyensúlya megtartásához használt. Teljesen elképedtem.

A láma ezután folytatta a beszélgetést „ott ülve az üres térben”.¹¹⁵

1916 júliusában P. Müller, egy német állatorvos Törökországban állomásozott, és részt vett a Rufai dervisek összejövetelén. Egy nagy termet írt le, amelyben fehérbe öltözött, csúcsos, fekete sapkákat viselő dervisek „egy körön mozogtak oldalzó lépésekkel és furcsa, rángatózó mozgással”. Kb. egy órával a szertartás kezdete után a zene, a táncolók tánca és kiáltásai felfokozódtak, amikor hirtelen az egyikük a kör közepére szökött. Egyenesen állt, a karjait felemelve, tenyereit az ég felé fordítva:

Ekkor valami érthetetlen dolog történt... Lassan az ember egész feszes teste emelkedett kb. 50 cm-re a földtől, és ott maradt, a levegőben lebegve, miközben a lábujjai lefelé mutattak.

Az extázisban levő ember kb. egy percig lebegve maradt.¹¹⁶

A tibetiek beszélnek a gyors járás képességéről, amit *lung-gom*-nak neveznek. Szentanúji beszámolót Alexandra David-Neel, egy kora XX. századi felfedező, újságíró és buddhista adott. Amikor Tibet északi részén járt, látott egy embert, aki „szokatlan testtartásban” és „különleges gyorsasággal” közeledett.

Tisztán láttam a tökéletesen nyugodt, érzelem nélküli arcát és tágra nyitott szemeit, a tekintete valamilyen láthatatlan, messzi dologra rögzült, ami valahol, messze a térben helyezkedett el. Az ember nem futott. Úgy tűnt, felemelte magát a földről, és ugrásokkal haladt. Úgy látszott, mintha egy labda rugalmasságával lenne felruházva, és minden alkalommal visszapattant volna, amikor a lábai a földet érték. A lépései egy inga szabályosságával bírtak.¹¹⁷

A bennszülött amerikai indiánok nyilvánvalóan ismertek egy hasonló módszert a mágikus futásra. Az 1920-as években Carobeth Laird antropológus beszámolt az egyik

¹¹³ Louis Jacolliot: *Occult Science in India and Among the Ancients*, NY: University Books, 1971, 257. old.

¹¹⁴ Ugyanott, 237-238. old.

¹¹⁵ *Lighter than Air*, 64-65. old.

¹¹⁶ Ugyanott, 132. oldal.

¹¹⁷ Alexandra David-Neel: *With Mystics and Magicians in Tibet*, London: Penguin Books, 1937, 186. old.

legutolsó emberről, aki a „régimódon” járt: a lábai által hagyott lábnyomok nagyon gyengék és távoliak voltak, mintha a lábai alig érintették volna a földet.¹¹⁸

1936. június 6-án Subbayah Pullavar indiai jógi 4 percig levitált 150 szemtanú előtt. Mély transz állapotában volt, és amikor visszaereszkedett a földre, először a lábait nem lehetett kiegyenesíteni.¹¹⁹

5.2 ábra Subbayah Pullavar indiai jógi.

1984-ben egy német filmes stáb lefilmezte egy afrikai varázsló-orvos, Nana Owaka levitációját Togóban. Miután egy teljes napot meditált, száraz leveleket és gallyakat rakott körbe, és beült a közepébe.

„Éppen napnyugta volt, amikor Owaka elkezdett mozogni. A falusiak meggyújtották a gallyakból rakott kört, és a lángok felcsaptak. A dobokat elkezdtek vadul ütni – ezután alig tudtunk hinni a szemünknek, amint Owaka felállt és egyenesen felfelé emelkedett. Olyan volt, mintha egy légpárna emelné fel. Úgy lógott, mintha felakasztották volna, de semmi nem volt sem alatta, sem felette.”

Nagyjából egy perc múlva Owaka visszaesett a földre. Két szögből is lefilmezték, és senki nem tudott semmilyen jelet találni csalásra, aki megvizsgálta a filmet.¹²⁰

A paranormális jelenségekről – beleértve a levitációt is – néha az UFO előfordulásokkal kapcsolatban számolnak be. Például 1954-ben egy embernek, aki a mezőkről tartott hazafelé a lovával, el kellett engednie a kantárt, mert az állat felemelkedett pár méter magasba a levegőben, amikor egy sötét, kerek tárgy repült el gyorsan az ösvény fölött, amin haladtak. 1968-ban egy francia orvos két fényes korongot látott, amik összekapcsolódtak egyetlen objektummá, és miközben nézte, egy fénysugár vetült rá. Pár nappal később rajta és csecsemő fián egy furcsa, vöröses, háromszög alakú jel fejlődött ki a hasukon, és ez a jel a következő években rendszeresen visszatért. Furcsa paranormális jelenségek kezdtek megtörténni náluk, mint poltergeist tevékenység, megmagyarázhatatlan zavarok az elektromos áramkörökben, találkozások egy rejtélyes, név nélküli emberrel, és legalább egy alkalommal irányítatlan levitáció.¹²¹

¹¹⁸ *Lighter than Air*, 98-99. old.

¹¹⁹ Gordon: *The Paranormal*, 358/9. old.

¹²⁰ D. Hatcher Childress (szerk.): *The Anti-Gravity Handbook*, Kempton, IL: Adventures Unlimited Press, 1993, 171. old.

¹²¹ [UFOs: the psychic dimension](http://davidpratt.info), 6. fejezet, davidpratt.info.

6. Teozófiai írások

Ahogy említettük az 1. fejezetben, Kepler úgy hitte, hogy a Nap forgása kelti annak gravitációs erejét. Püthagorasz és Platón tanítványaként hitt egy finomabb anyag éterében, és abban, hogy a csillagokat és bolygókat lelkek éltetik. Azt a nézetet képviselte, hogy a napmágnesség az, ami a bolygókat a pályájukon tartja, és úgy vélte, hogy a mágnesség egyfajta örvényszerű mozgás. A későbbiekben olyan teozófus írók, mint H. P. Blavatsky, W. Q. Judge és G. de Purucker ugyancsak rávilágítottak a gravitáció és az elektromágnesség közötti kapcsolatra, a gravitáció kétpólusú természetére és az erő éteri eredetére, ahogyan ezt a következő idézetek mutatják.

Az Æther a kohéziós, kémiai, termális, elektromos és mágneses erők... forrása és oka.¹²²

Az okkultista... a természet minden erőjét az anyag valóságos, bár az érzékektől nagyon is függő állapotoknak és azon teremtmények érzékelése lehetséges tárgyainak tekinti, amelyek rendelkeznek a szükséges érzékekkel.¹²³

Nincs gravitáció a newtoni értelemben, csak mágneses vonzás és taszítás... a saját mágnességük és a Nap még hatalmasabb mágnessége az, ami a Naprendszer bolygóit szabályozott mozgásra kényszeríti meghatározott pályájukon, nem pedig azok súlya vagy a gravitációja.¹²⁴

A gravitáció... teljesen elektromos törvénytől függ, nem pedig súlytól vagy sűrűségtől.¹²⁵

A teozófus adeptusok elutasítják a gravitáció jelenlegi magyarázatát. Tagadják, hogy az úgynevezett „becsapódási elmélet”¹²⁶ az egyedüli fenntartható gravitációs hipotézis. Azt mondják, hogy ha a fizikusok minden erőfeszítése – amit azért tesznek, hogy összekapcsolják azt az éterrel, és így megmagyarázzák az elektromos és mágneses távolság-tevékenységet – mindeddig teljes csődöt mondott, ismét csak a faj tudatlansága miatt van a természetben levő anyagállapotok, de legfőképpen a szoláris anyag valódi természete terén. Mivel azonban hisznek a kölcsönös elektromágneses vonzás és taszítás törvényében, ezért egyetértenek azokkal, akik arra a következtetésre jutottak, hogy „az egyetemes gravitáció egy gyenge erő”, ami végképp nem tudja megmagyarázni a mozgási jelenségek még egy kis részét sem.¹²⁷

A gravitáció alapvetően ugyanaz, mint a kozmikus elektromágnesség.¹²⁸

A gravitáció: éltető kozmikus mágnesség: a kozmikus életerő kiáramlása vagy kiömlése az égitestek szívéből... Ez az éltető elektromosság vagy éltető mágnesség a kozmikus struktúrában az, ami minden irányban vonzóerőt fejt ki, így egyesít minden dolgot a kozmosz hatalmas, egységes testében. Továbbá egyszer majd fel fogják fedezni, hogy ez a kozmikus mágneses életerő tartalmaz vagy magába foglal egy taszítási összetevőt, ami pontosan olyan erős és nagyon is gyakorlati, mint a vonzás esetében, és hogy ennek minden jelenségi működése mögött – valójában mögött és ezen belül – a belső és láthatatlan Univerzum még magasabb és összehasonlíthatatlanul erősebb princípiumai vagy elemei húzódnak meg, amelyek tévedhetetlenül irányítják annak tevékenységét mindenhol.¹²⁹

¹²² H. P. Blavatsky: *The Secret Doctrine*, Pasadena, CA: Theosophical University Press (TUP), 1977 (1888), 1:508.

¹²³ Ugyanott, 1:143. lábjegyzet.

¹²⁴ H. P. Blavatsky: *Isis Unveiled*, TUP, 1972 (1877), 1:271.

¹²⁵ William Q. Judge: *Echoes of the Orient*, San Diego, CA: Point Loma Publications, 1975, 1:336.

¹²⁶ Az elmélet szerint a gravitációt az anyagi tárgyak apró részecskéikkel történő bombázása okozza.

¹²⁷ H.P. Blavatsky *Collected Writings*, Wheaton, IL: Theosophical Publishing House, 1950-91, 5:152-153.

¹²⁸ G. de Purucker: *The Esoteric Tradition*, TUP, 2. kiad., 1940, 441. Old.

¹²⁹ Ugyanott, 860-861. old.

Einstein elképzelései a gravitáció természetével kapcsolatban, hogy a tér meggörbül vagy eltorzul anyagi testek közelében, egyszerűen és tisztán matematikai ábrándozásnak tűnnek, bár kétségtelenül rendkívül hihetők a matematikai képességekkel rendelkező urak számára...¹³⁰

A Föld egy mágneses test... Fel van töltve az elektromosság egyik formájával – nevezzük ezt pozitívnak –, amit folyamatosan, spontán módon fejleszt a belsejében vagy mozgásközpontjában. Az emberi testek az anyag más formáival együtt az elektromosság ellenkező formájával vannak feltöltve, a negatívval. Tehát azt mondhatjuk, hogy a szerves és szervetlen testek, ha magukra hagyjuk őket, folyamatosan és önkéntelenül az elektromosság olyan formájával töltik fel magukat és fejlesztik azt, ami ellenkező a Földével... Vonzás van a bolygónk és a rajta levő organizmusok között, ami a földfelszínen tartja azokat. A gravitáció törvényének megghiúsulását látjuk azonban sok esetben, mint emberek és élettelen tárgyak levitációja esetén... Akaratunk tevékenysége... eredményezheti... ennek az elektromos polaritásnak a negatívról pozitívrá történő megváltoztatását, az ember viszonya a föld-mágneshez így taszítássá válhat, és a „gravitáció” számára megszűnik létezni. Ezt követően számára éppen olyan természetessé válik felemelkedni a levegőbe mindaddig, amíg ezt a taszító erő ki nem merül, mint előtte a megmaradni a földön. Levitációjának magasságát többé-kevésbé az határozza meg, hogy mennyire tölti fel testét ezzel a pozitív elektromossággal. Ha egyszer megszerzi a fizikai erők fölötti irányítást, a levitáció és a gravitáció változtatása ugyanolyan könnyű lesz, mint a lélegzés.¹³¹

Amíg a gravitációt úgy értjük, hogy az egyszerűen mágnesen vonzás és taszítás, és része annak, amit maga a mágnesesség játszik az erők végtelen kölcsönhatásában a tér éterében... nem igazságos és nem is bölcs dolog tagadni akár a fakír, akár az asztal levitációját. Az ellentétes elektromos töltésű testet vonzzák egymást, az azonos töltésűek taszítják egymást. Fogadjuk el tehát, hogy bármely testnek – akár embernek, akár élettelen tárgynak –, aminek bármilyen ok miatt is súlya van, legyen az belső, vagy külső, lehet ugyanazt a polaritást adni, mint annak a helynek, amin áll, és ekkor mi akadályozná meg, hogy felemelkedjen?¹³²

A test levitációja – szemmel láthatóan dacolva a gravitációval – olyan dolog, amit könnyen végre lehet hajtani, amikor a folyamatot teljesen uralmunk alatt tartjuk. Nem szeg meg semmilyen törvényt. A gravitáció csak a törvény fele. A keleti bölcs elismeri a gravitációt, ha valaki ezt a fogalmat szeretné használni, de a valódi fogalom a vonzás, a taszítás szóval kifejezett törvény másik fele, és mindkettőt az elektromos erő hatalmas törvénye irányítja. A súly és a szilárdság a polaritástól függ, amikor pedig egy tárgy polaritása megváltozik a közvetlenül alatta levő földéhez képest, akkor a tárgy felemelkedhet. ... Az emberi test... felemelkedik a segítség nélkül, mint egy madár, amikor a polaritása ilyen módon megváltozik.¹³³

Blavatsky azt mondja, hogy a madarak repülése és a halak úszása – beleértve a bálnák gyors lemerülését is – magába foglalja a polaritás és a gravitáció változtatását. Ezt a tudomány még nem ismeri el. Az állatok ezt öntudatlanul képesek megtenni, míg az embereknek megtanulhatják, hogyan lehet ezt akarattal megtenni.¹³⁴

A teozófia azt állítja, hogy egy bolygó vagy csillag életperiódusa folyamán a gravitációs erők nem maradnak állandók. Egy bolygó életének első feléről (a „leszálló ívről”) azt mondják, hogy az anyag sűrűsödése jellemzi egy őseredeti, éterikus állapotból, amivel vele jár a vonzó és kohéziós erők felerősödése. Majd ezt az éterikussá és szellemivé válás (a

¹³⁰ Ugyanott, 861. oldal, lábjegyzet.

¹³¹ *Isis Unveiled*, 1:xxiii-iv, 497-498.

¹³² *Blavatsky Collected Writings*, 1:244.

¹³³ W.Q. Judge: *The Ocean of Theosophy*, TUP, 1973 (1893), 154. old.

¹³⁴ *Blavatsky Collected Writings*, 4:167-169.

„felemelkedő ív”) fordított folyamata követi, amikor a vonzó és kohéziós erők gyengülnek, az anyag pedig egyre inkább radioaktívvá válik.¹³⁵

¹³⁵ *The Secret Doctrine*, 1:159, 2:68. l.áb., 250, 308. l.áb.; *The Esoteric Tradition*, 324-327, 453-454, 760. old; G. de Purucker: *Studies in Occult Philosophy*, TUP, 1945, 450-451. old; A. T. Barker (szerk.): *The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*, TUP, 2. kiad., 1926, 98-99. old.